

ΚΛΕΙΩ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΩΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΝ ΛΕΙΨΙΑ,

ΕΤΟΣ Δ' 1888. ΤΟΜ. IV. ΑΡ. -24

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.

ΚΕΙΜΕΝΑ.

Ἅγιος Μάρκου (δ αντίχειρ 196.
 Ἀερόλιθος (πολύτιμος) 95.
 Ἀεροστάτου (νέου) κατασκευή 324.
 Ἄηρ (δ ἐπιπνεόμενος) εἶναι δηλητηριώδης 213.
 Αἰγῆρος (ἡ νεωστὴ ἐν Ἑλλάδι ἀνακλυφθεῖσα),
 μετὰ εἰκόνας 144.
 Αἰτία (ἡ) τῆς αἰφνυδίας παραλύσεως τῶν μυϊκῶν
 δυνάμεων 261.
 Ἀκαδημία (ἡ) τῶν ἐπιστημῶν ἐν Βερολίῳ 63.
 Ἀκρόπολις (ἡ) τῶν Ἀθηνῶν ὑπὸ Εὐγενίου Ζωμα-
 ρίδου 54. 66. 86. 106. 120. 120. 147.
 Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου (ἡ σαρκοφάγος) 213.
 Ἀλληλογραφίας (τὸ) δέλητρον 126.
 Ἀλληλογραφία (Μικρά) 16. 32. 48. 64. 80. 96. 112.
 128. 144. 160. 182. 198. 214. 230. 246. 262.
 278. 294. 310. 326. 342. 358. 368. 378.
 Ἀλληλογραφία Ναπολέοντος τοῦ πρώτου καὶ Ἰω-
 σηφίνης 142.
 Ἀλληλογραφία πρὸ 3500 ἐτῶν 325.
 Ἄλμα (τὸ) τῆς Σαπφῶς ὑπὸ Σπυρ. Παγανέλη 51.
 Ἀλφάβητος (δ σημερινὸς ἑλληνικὸς) ὑπὸ Κωνστ.
 Παπαρηγοπούλου 1.
 Ἀνακλιψίς (νέαι) ἐν Πομπηῶν 229.
 Ἀνακλιψίς ἀρχαίας πόλεως 277.
 — — Ἐπρουσκικῆς πόλεως 309.
 — τάφου παρὰ τῆ Colonna 245.
 Ἀνεκδότα τοῦ Ἀυτοκράτορος Γουλιέλμου 94.
 Ἀνθήσις τεχνητὴ 325.
 Ἀνθρωπίνου (τοῦ) δέρματος ἡ χρησιμότης 30.
 Ἀπόκρεως (ἡ) ἐν Ἀθήναις ὑπὸ Χαρ. Ἀννίνου 114.
 Ἀπομακρύνσεως (περὶ τῆς) ξένων σωμάτων ἐκ τῶν
 ὀφθαλμῶν 277.
 Ἄρεως (οἱ δύο μικροὶ δορυφόροι) 376.
 Ἀρραβίνος (οἱ) τοῦ Διαδόχου τῆς Ἑλλάδος 263.
 Ἄρτος (δ) ἡμῶν δ ἐπιστοίας 342.
 Ἀρχαῖα καὶ νέα 15.
 Ἀρχαία ἐνετικὴ μεγαλοπρέπεια 343.
 Ἀσθένεια (νέα) 47.
 Ἀστέρεις (δ) οὐρανὸς 352. 361.
 Ἀστέρων (ἡ ἡλικία τῶν) 181.
 — (ἡ φωτογραφία τῶν) 341.
 Ἀστραπῆς (περὶ τῆς ἐνεργείας τῆς) 245.
 Ἀστρονομίας (γενικὴ βιβλιογραφία) 110.
 Ἀτμόσφαιρα (τὸ μέγιστον τοῦ κόσμου) 196. 276.
 Ἄτμιον (ἡ δύναμις τοῦ) 324.
 Αὐλὴ (ἡ) τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Ῥωσίας 30.
 Αὐθῆσις (ἡ) τῆς κεφαλῆς τοῦ ἀνθρώπου 261.
 — (ἡ) τοῦ πληθυσμοῦ ἐν Εὐρώπῃ 78.
 Ἀφεντούλης (Θεόδωρος), μετὰ εἰκόνας 17.
 Ἀφροδίτης τῆς Μήλου (νέαι ἐξηγήσεις) 111.
 Βανάνας (τῆς) θρεπτικὴ δύναμις 15.
 Βανανία 202.
 Βέρδη (τοῦ) ἡ ἑπαιλις 142.
 Βήματα (πρῶτα) 143.
 Βιβλία (τὰ) ἐν Γερμανίᾳ 62.
 Βιβλιοθήκη 15. 31. 47. 63. 79. 95. 127. 159. 218.
 245. 261. 293. 325. 357.
 Βιβλίον μεταξωτῶν 197.
 Βιβλιόφιλοι (Ἀμερικανοὶ) 15.
 Βίσμαρκ (τοῦ) δ λόγος 94.
 Βοτανικῆς (τῆς) πρόδοι 298.
 Βρετανικὴ (ἡ) ἐπαρχία Καναδάς 356.
 Βροχαὶ καὶ καταγίδες κατὰ κανονικὰς περιόδους 260.
 Βύρωνος (τοῦ) ἡ ἑκατονταετηρίδα, μετὰ εἰκόνας 33.
 Γάγγου (τοῦ) ἡ νέα γέφυρα 223.
 Γαλλικοῦ ἑδάφους καταδύσεις 341.
 Γαϊάνθρακες (οἱ) καὶ ἡ ἐπιστρατεία 46.
 — (οἱ) τῆς Γερμανίας 62.
 Γαλαξίου (τοῦ) φωτογραφία 341.
 Γέλωτος (περὶ τοῦ) 277.
 Γενναοφυγία 344.
 Γερμανίαν (εἰς τὴν). Ποίημα ὑπὸ Γεωργίου Δρο-
 σίνῃ 259.
 Γέφυρα (ἡ νέα) ἐπὶ τοῦ Ἄλβιου ἐν Ἀμβούργῳ, μετὰ
 εἰκόνας 48.
 — — ἐπὶ τοῦ Δούρου παρὰ τῷ Ὀπέρτῳ, μετὰ
 εἰκόνας 128.
 Γνωριμία δύο διασήμων ζωγράφων 228.
 Γουλιέλμος ἐνωικηφόρος (δ αυτοκράτ. τῆς Γερμαν.) 83.
 Γυμνάσματα κατὰ τῆς κρυφῆτος, μετὰ σχετικῶν
 εἰκόνων 257.

Γυναῖκες (αἱ) ἐν Ἀμερικῇ 78.
 Γυναῖκες (αἱ) ἐν τοῖς δράμασι τοῦ Σαιξπήρου καὶ
 ἐν τῷ ποιήματι τοῦ Δάντε ὑπὸ G. Chiarini 204.
 222. 236. 250. 268. 285.
 — (αἱ) τῆς Περσίας 126.
 Δαρβίνος (δ) καὶ τὰ μυθιστορήματα 14.
 Δένδρον ἀγέλας 308.
 Δηλητηρίου (περὶ τοῦ) τῆς ἀράχνης 341.
 Δηλητηριον τῶν ἐγγέλων 309.
 Διαμονὴ (ἡ μακροτάτη) ὑπὸ τὸ ὕδωρ 180.
 Διάρκεια (ἡ) τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου 276.
 Δίκη (Θεοία) 110.
 Διοικοῦντες (οἱ) τὴν ἀνθρωπότητα 340
 Δόμ. Πέτρος δ Β'. Ἀυτοκράτωρ τῆς Βασιλείας 145.
 Δωρεὰ εὐεργετικὴ τοῦ κ Τραπεζῆ εἰς τὰ σχολ-
 εῖα τῆς Σιατίτσας ὑπὸ Α. Ε. Μέγα 31.
 — (ἡ γερμανικὴ) 46.
 Ἐγγράφων (πλουσιωτάτη συλλογὴ) 79.
 Ἐμφελοῦ (ἀνάπτυξις ἡ) 293.
 Ἐδαφος (τὸ) τῆς Εὐρώπης 79.
 Ἐθνοταξία (αὐλικὴ) ἐν Ἰσπανίᾳ 244.
 Εἰκοσιπενταετηρίδα (ἡ) τῆς Βασιλείας Γεωργίου Α'.
 ὑπὸ Dr. W. Gossrau 312.
 Εἰσπνοῆς (περὶ τῆς) νοσογόνων σπερμάτων 376.
 Ἐκατομμυριούχος (ἡ ἀμερικανὸς) 156.
 Ἐκατονταετηρίδα (ἐπὶ τῆ) τῆς ἐν Αὐστραλίᾳ ἰδρύ-
 σεως τῶν ἀγγλικῶν ἀποικιῶν 135.
 Ἐλαῖον (τοῦ) ἡ ἐπιδρ. ἐπὶ τῶν θαλασσ. κυμάτων 143.
 Enghien (δ δολεῖ) 364.
 Ἐξέτασις (πρὸς) τῆς περιστροφῆς τοῦ ἡλίου περὶ
 τὸν ἄξονά του 325.
 Ἐορταὶ (αἱ) ἐν Ἑλλάδι ὑπὸ Σπυρ. Παγανέλη 330.
 Ἐπικρισις (ξέναι) ἐπὶ τῶν „Ἠθικῶν“ τοῦ Πλου-
 τάρχου ὑπὸ Γρηγ. Βερναρδάκη 341.
 Ἐπιτύμβια εἰς τὴν Ἑλλάδα ὑπὸ Ἀγγελ. Παράσχου 119.
 Ἐπιστήμη καὶ Καλλιτεχνία 15. 31. 47. 63. 79.
 95. 111. 127. 143. 159. 161. 197. 213. 229.
 245. 261. 277. 293. 309. 325. 341. 357. 376.
 Ἐρυθροφλοῖνη (ἡ) ὡς ναρκωτικὸν 63.
 Ἐφημερίδες (αἱ) ἐν Μεγ. Βρετανίᾳ ἐκδιδόμεναι 142.
 Ἐφημερίδων (ἐκδόσεις) ἐκ Meiningen 340.
 — (στατιστικὴ) 14.
 Ἐφημεριδογράφων (τῶν) δ ἀρχαιότατος 126.
 Εὐτυχία (τῆς) ἡ τέχνη κατὰ Μαντεμάξαν 30.
 Ζάπιας (Εὐαγγελίας) 314.
 Ζιζανίων (πληθὺς τῶν ἐν τῷ ἑδάφῳ) 213.
 Ζῦθος (δ) 260.
 Ζῦθος (παραγωγὴ καὶ κατανώσις) 110.
 Ζωὰ ἀνώποδα 356.
 Ζωγράφος (δ) Vernet καὶ ἡ δούκισσα Α. 180.
 Ζωμοῦ ὠφέλεια 111.
 Ζῶων (φιλοσοφία) τῶν 308.
 Ἠλεκτρικὸν φῶτος λαμπρὸς (ἡ μέγιστη καὶ συγ-
 χρονωὶς ἡ ἰσχυροτάτη) 308.
 Ἠλεκτρισμός (δ) ὡς ἄμεσος βιοποριστικὴ πηγὴ 159.
 Ἡμέραι (αἱ κρίσιμοι) 358.
 Ἡπειρών (τὸ μέσον ὕψος) τῶν 260.
 Θαλασσινὰ ζῶων (ἀφρονία) εἰς ἕλα τὰ στρώματα
 τῆς θαλάσσης 245.
 Θέατρα (τὰ βωσικὰ) 63.
 Θέατρον (ἐθνικὸν) ὑπὸ Ἀγγελ. Γιαννοπούλου 199.
 220. 231. 247.
 Θεσσαυροὶ (οἱ) τοῦ Καυκάσου 64.
 Ἰαπωνίων (τρόποι συμπεριφορῆς) 182.
 Ἰατροὶ ἐν Ἀμερικῇ 292.
 Ἰδιότροποι καὶ τρελλοὶ 174.
 Ἰερὰς Γραφῆς (τῆς) ἡ μεταφρ. ἐν τῇ Ἰαπωνικῇ 197.
 Ἰκποδρομίον (ἐμπροσθεὶς ἐν Μεξικῷ) 110.
 Ἰππων (στατιστικὴ) 158.
 Ἰστορία ἐνὲς ἔξατος. Διήγημα ὑπὸ Στυλιανοῦ
 Οἰκονομῶ 272. 288. 305.
 Καθαρισμὸς (δ αὐτόματ.) τῶν ποταμεινῶν ὕδατων 229.
 Καινεβέργης (τῆς) δ φιλόσοφος 79.
 Καπνὸς (δ) καὶ τὰ νεύρα 143.
 Καπνοῦ (καὶ πάλιν περὶ τῆς χρήσεως) τοῦ 277.
 — (τοῦ κατανώσις ἐν Ἀμερικῇ) 324.
 Καραμήτσας (Γεώργιος), μετὰ εἰκόνας 179.
 Κατακλισμοῦ (περὶ τοῦ προσεγγυῶν) ὑπὸ τ. Δ. 70.
 Κερανοῦ (περίεργον φαινόμενον) 79.
 — (φωτογραφία) 293.
 Κοκοφοίνικος (τοῦ) ἡ χρησιμότης 244.
 Κομήτης (δ) τοῦ Graye 261.
 Κορέα 230.
 Κρανία (τὰ) τριῶν ἐξόχων Γερμανῶν μουσικῶν 197.

Κρέας (τὸ ἵππειον καὶ βόειον) 63.
 Κρεώζωτον (τὸ) καὶ ἡ φθίσις τῶν πνευμῶν 107
 Κρίστη (κινετομοίαι) 14.
 Λαμαρτίνος (δ ποιητῆς) καὶ δ ἐκδότης του 340.
 Λαρυγγολογικὴ ἑταιρεία ἐν Λονδίῳ 95.
 Λέξεις (αἱ τελευταῖαι) κατὰ τὴν ὄραν τοῦ θανάτου 112.
 Λεύκωμα (εἰς τὸ) Γερμανίδος ὑπὸ Γεωργ. Δροσίνῃ 206.
 Λίμνη (ἡ μέγιστη) τοῦ κόσμου 276.
 Λόγος τοῦ Πάπα Ῥώμης Λέοντος Π'. πρὸς τοὺς
 Οὐγγυκοὺς προσκυνητὰς ὑπὸ Γρ. Γώγου 169.
 Λομπάρδος (Κωνσταντίνος), μετὰ εἰκόνας 49.
 Λουδοβίκος Α', μετὰ εἰκόνας 183.
 Λουκρετία (ἡ) τοῦ Μεξικῶν, παράδοσις περὶ τῆς
 ἔδου τῶν κειμηλίων 348.
 Μαργαρίτης (πολύτιμος) 126.
 Μαργαριτῶν (τῶν) δ μέγιστος 78.
 Μαρόκκου (τοῦ) δ Ἀυτοκράτωρ 46.
 Μασσαλιώτιδος (τῆς) δ πραγματικὸς μελοποιὸς 143.
 Ματαδοξία (ἀδελφία) 278.
 Μαυροβουνίου (τοῦ) ἡ φιλολογία 47.
 Μεγαλοφυῖα καὶ παραφροσύνη 127.
 Μέγανον (ἐνεκέρου) 303.
 Μέγιστα (τὰ) κατορθώματα ἐν τῇ κολυμβ. τέχνῃ 198.
 Μεσημβρινὸς (τῆς) δ φυσικὸς τῆς γῆς) 95.
 Μέσον (ἐν ἀπλοτάτην) ὅπως προσδιορίζωμεν ἐκ
 τῶν προτέρων τὴν θερμοκρασίαν τῆς ἐπομέ-
 νων ἡμέρας 245.
 Μέσον καθαρτικὸν ἐπιπυλινδρον 358.
 Μετεωροσκοπεῖα ἐπὶ ἔψηλῶν ὄρεων, μετὰ σχετι-
 κῶν εἰκόνων 337.
 Μηχανὴ λογιστικὴ 325.
 Μηχανοποιεῖον (Ἑλληνικόν) Βασιλειάδου 126.
 Μητροῦδι (ἡ) σικκὸς μύθος 292.
 Μισθὸς ταυρομάχου 62.
 Μιχαὴλ Εὐγένιος Chevreuil 308.
 Μονομαχία δύο δυσειδῶν ἥρσποϊῶν 180.
 Μουσῶν τῆς Λειψίας (τὸ νέον), μετὰ εἰκόνας 32.
 Μυθιστοριογράφων τῶν (ἡ φαντασία) 261
 Nachruf ins Grab an Friedrich III. Deutsch
 von Aug. Boltz 174.
 Ναῶν (παράδοξα ὀνόματα) 308.
 Νέα μουσικὴ μεγαλοφυῖα 229.
 Νέαι μεταβολαὶ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ Ἄρως 197.
 Νέος (δ) παρὰ τὴν πηγὴν καθήμενος. Ποίημα ὑπὸ
 Ν. Κ. Σπάθῃ 135.
 Νέρων ἡ ἡ καταστροφὴ τῆς Ῥώμης 245.
 Νικεῖδημος (δ Πατριάρχ. Ἱεροσολύμων), μετὰ εἰκ. 65.
 Νομισματα ζωντανὰ 260.
 Νορμανοὶ ἐν Ἀμερικῇ 318.
 Νοσταλγία Ποίημα ὑπὸ Ἀριστ. Προβελεγιῶ 152.
 Ὄδοιπόρος (περίφημος) 276.
 Ὄδοντες τεχνητοὶ ἐν χρήσει καὶ παρὰ τοῖς ἀρχ. 181.
 Ὄζωνιον (τὸ) ἐν τῇ ἀτμοσφαιρᾷ 15
 „Ὄθελλος“ (δ) ἐν Βιέννῃ 95.
 — (δ) τοῦ Βέρδη 79.
 Οἰκοδόμημα (τὸ μέγιστον) τοῦ κόσμου 340.
 Οἰκονομία (ἀμφιβολία) 324.
 Ὀμίλη (ἡ) ἐν Λονδίῳ 363.
 Οἰονομιμάτων (βλαβερότης) 277.
 Ὀλίγα περὶ Κιτίου, ἀπόσπασμα ἀνεκδοτον μονο-
 γραφία ὑπὸ Χρ. Παπαδοπούλου 185.
 — περὶ τοῦ Βασιλέως Γεωργίου 313.
 Ὄξυδερκεια (ἡ) παρὰ τοῖς διαφόροις λαοῖς 375.
 Ὀνειρον (τὸ) πῶσον χρόνον διαρκεῖ;) 304.
 Ὄνομα (τὸ) παρ' Ἰάπωνι 62. 212.
 Ὀπισθοδρομικὸς (ἡ) τῆς παραγωγῆς δραματικῶν
 ἔργων ἐν Ἀγγλίᾳ 325.
 Ὀπτασία ὑπὸ Ἰωάν. Τουργένεφ 206 224. 238. 252.
 Ὀρεῖς (ἡ) τοῦ πηγῶν 212.
 Ὀρκος (δ) μου. Ποίημα ὑπὸ Ἰωάννου Πολέμη 61.
 Ὄστρεα (τὰ) καὶ οἱ ἀστέρεις τῆς θαλάσσης 276.
 Ὅτι ἡ μονομαχία οὐδότως καθάριται τὴν ὕβριν ὑπὸ
 Ἰ. Ἰσιδωρίδου Σκυλίση 327.
 Οὐγγρικὴ Ἀκαδημία (ἡ) τῶν Ἐπιστημῶν ἐν Βου-
 δαπέστῃ ὑπὸ Γρ. Γώγου, Ἀρχιμανδρίτου 295.
 Οὐς (τὸ) ἡ ῥίς τὸ στόμα καὶ δ πόγων 214.
 Ὄφθαλμοι (δ) τῆς γαλῆς ὡς ὀρολόγιον 78. 196.
 Ὄφθαλμῶν (τῶν) προφυλαξίς 262.
 Πάγου (ἡ ἀντίστασις) τοῦ 575.
 Πανεπιστήμιον (τὸ) τῆς Βονωνίας 180.
 Πάπα (τοῦ) Λέοντος ΙΓ'. δ ἐν Βουδαπέστῃ Ἰαβι-
 λαῖος ὑπὸ Γρηγ. Γώγου, Ἀρχιμανδρίτου 34.
 Παρὰ τὸν Ἰσραὴν Ποταμῶν Ποίημα ὑπὸ Ἀριστ.
 Προβελεγιῶ 195.

ἡμῶν κοσμεῖται διὰ τῶν λεγομένων παθῶν ἤτοι τῆς ἀποστροφῆς, τῆς ἰφέν, τῆς υποδιαστολῆς. Καὶ ἵνα μὴ παραλείψω ἕτερον τι τοῦ γραπτοῦ ἡμῶν λόγου ἐγκαλλωπίσμα, ἄς ἀναφέρω ἐπὶ τέλους καὶ τὴν ὑπογεγραμμένην.

Ἐν τούτοις ἄλλοτε ποτε, ὅλα ταῦτα ὅσα νῦν διὰ νεκρῶν συμβόλων ὑποτυποῦνται, ἐνεφοροῦντο ζωῆς καὶ χάριτος διὰ τῆς προσφῆδας. Ἄλλ' οἱ ἀλφάβητοι, ὅσοι ἀλφάβητοι καὶ ἂν ἦναι, ὑπόκεινται ἐνίοτε εἰς τὰς περιπετείας τῶν καλλίστων δημιουργημάτων τῆς φύσεως. Τὰ φωνήεντα, αἱ δίφθογγοι, τὰ πνεύματα ἀλλοιοῦνται ὅπως ἀραιοῦνται ἢ κόμην, ὅπως μαραινεται ἢ χροιά τοῦ προσώπου, ὅπως φθειρόνται ἢ ἐκλείπουνται οἱ μαργαρίται τῶν χειλέων. Τότε ὅμως ἐπέρχεται ἡ τέχνη ἥτις ἂν δὲν ἀναπληρῶ πάντοτε τὴν νεότητα, πολλάκις ὅμως ἐπανορθῶ, μέχρι τινὸς τοῦλάχιστον, τὰ ἀδικήματα τοῦ χρόνου. Ὅσοι κραυγάζουσιν ἐκ διαλειμμάτων κάτω τὰ περιττὰ φωνήεντα, καὶ αἱ δίφθογγοι, καὶ αἱ δασεῖαι καὶ αἱ φιλαί, καὶ ἡ βαρεῖα καὶ ἡ περισπωμένη, πολὺ φοβοῦμαι ὅτι ἰσοῦνται τοὺς αὐστηροὺς ἐκείνους ἐπιτηρητὰς παντός, ὅτι ἐπιτηδεύεται νὰ συγκαλύψῃ τὴν παρακμὴν τοῦ κάλλους, νὰ ἀναδεῖξῃ δὲ λαμπροτέραν καὶ αὐτὴν αὐτοῦ τὴν ἀκμὴν. Ἀφοῦ ἡ εὐγλωττία τοῦ Χρυσοστόμου δὲν ἴσχυσε νὰ σωφρονίσῃ τὴν Μάρσιν, τὴν Καστρικιανὴν καὶ τὴν Εὐγραφίαν, τίς ἐξ ἡμῶν δύναται νὰ ἐλπίσῃ ὅτι θέλει κατορθώσῃ ν' ἀπογυμνωθῇ τῶν ἐγκαλλωπισμάτων αὐτοῦ ὁ ἡμέτερος ἀλφάβητος; Ἀρκεῖ νὰ φαντασθῶμεν τί θέλει οὗτος ἀπογίνοι ἐὰν ὑποστῇ τοὺς προτεινομένους παντοειδεῖς ἀκρωτηριασμούς, ἵνα πεισθῶμεν ὅτι ὁ νέος Ἑλληνισμὸς οὐδέποτε θέλει ἀποφασίσει νὰ προταίη εἰς τὸν κόσμον τοιοῦτο τέρας, ὡς πιστὸν κάτοπτρον γλώσσης, ἥτις, ὅσας καὶ ἂν προσέλαβε ρυτίδας, εἶναι ἐτι μία τῶν χαριστέρων γλωσσῶν τῆς γῆς.

Ὁμολογῶ ὅτι ὁ ἀλφάβητος ἡμῶν εἶναι σφοδρὰ δυσκατάληπτος εἰς τοὺς παῖδας, διότι πῶς θέλετε οὗτοι νὰ ἐνοήσωσι διατὶ τὰ φωνήεντα εἶναι ἢ μακρὰ, ἢ βραχέα, ἢ δίχρονα, καὶ διατὶ τὰ μὲν δασύνονται, τὰ δὲ φιλοῦνται, καὶ διατὶ οἱ τόνοι εἶναι τρεῖς, ἀφοῦ ὅλα ταῦτα κατὰ τὸν αὐτὸν καὶ τονίζονται καὶ προφέρονται τρόπον. Οὐδὲν ἦττον δὲ βέβαιον εἶναι ὅτι ὁ ἀλφάβητος οὗτος κατέστησε τὴν ἑλληνικὴν ὀρθογραφίαν δυσκολωτέραν πάσης ἄλλης καὶ ὅτι οἱ νέοι ἀναλίσκουσι, πρὸς ἐκμάθησιν τῶν ἀνακρίμων αὐτῆς κανόνων καὶ ἐξαιρέσεων, χρόνον μακρότατον, περιερχόμενοι πολλάκις ὡς ἐκ τούτου εἰς δεινὴν πνεύματος στερίωσιν, ὡςτε πρὸς τοὺς διδασκάλους ἰδίως τῶν ἀτυχῶν τούτων νέων ἡδύνατο ὁ κωμικὸς Ποσειδίππος νὰ ἀλευθῆναι τὴν περιφρημον ἐκείνην ἀποστροφήν: «τί προσδιατρίβων συλλαβαῖς καὶ γράμμασιν, τὴν εὐτραπέλιαν, εἰς ἀηδῖαν ἀγεις;»

Ἄλλὰ τὰ ἀτοπήματα ταῦτα πρέπει καὶ δύνανται νὰ ἐκλείψωσιν ἢ τοῦλάχιστον νὰ μετριασθῶσι πολὺ διὰ διδασκαλίας εὐμεθοδιώτερας καὶ πρακτικωτέρας, ἢν καιρὸς εἶναι νὰ κανονίσωσιν οἱ περὶ τοῦτο ἀρμοδιώτεροι ἐμοῦ ἄνδρες. Τὸ κατ' ἐμὲ ἐν μόνον ἰσχυρίζομαι, ὅτι ὁ ἀλφάβητος δέον νὰ μείνῃ ἀθικτός, καὶ τούτο οὐ μόνον φιλοκαλίας χάριν, ἀλλὰ καὶ δι' ἄλλους ἐτι σπουδαιότερους λόγους. Τὸ μνημεῖον τοῦτο εἶναι ἐν τῶν μᾶλλον ἀναμφισβητήτων, τῶν ὀφθαλμοφανῶν οὕτως εἰπεῖν τεκμηρίων τῆς ἱστορικῆς τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους ἐνότητος, διότι αἱρεται ἐν τῷ μέσῳ ἡμῶν ἀναλλοίωτον ἐπὶ διεχίλια περίπου ἔτη, τοιαῦτα δὲ μνημεῖα δὲν καταστρέφονται ἀτιμωρητέ. Πλὴν τούτου ὁ νέος ἀλφάβητος δὲν δύναται νὰ ἀναπληρῶσιν τὸν ὑπάρχοντα κατὰ πάντα διότι εἶναι γελοιότατον νὰ ἀξιώσωμεν ὅτι τὰ ἀριστοურγήματα τῶν προγόνων ἡμῶν δύναται νὰ γραφῶσι, νὰ ἀναγνωσθῶσι καὶ πρὸ πάντων νὰ διδασθῶσι διὰ τοῦ ἐξαμβλώματος ἐκείνου. Ὅθεν τὸ μόνον ἀποτέλεσμα τῆς καινοτομίας ἣθελεν εἶναι ὅτι ἀντὶ ἐνὸς θέλομεν ἔχει δύο ἀλφάβητους, ὅπερ ἐστὶ μεθερμηνεύμενον ὅτι ἀντὶ ἐνὸς ἀναγκαίου κακοῦ, θέλομεν ἔχει δύο κακὰ ἐξίσου ἀναγκαῖα.

Ἄλλη εἶναι ἡ μεταρρυθμισίς ἢν ὀφείλομεν ἀφεύκτως νὰ ἐπιχειρήσωμεν ἐπὶ τοῦ προκειμένου. Ὁ ἀλφάβητος ἡμῶν στερεῖται πολλῶν συμφῶνων καὶ τινῶν φωνηέντων ὧν ἡ χρῆσις ἀπέβη ἡμῶν ἀπαραίτητος. Τὸ πάλαι ὅτε ἐκαλοῦμεν βαρβάρους πάντας τοὺς μὴ Ἑλληνας, καὶ κατ' αὐτοὺς τοὺς μέσους αἰῶνας ὅτε τὸ μὲν κράτος ἡμῶν ἐλέγετο οἰκουμένη, ἢ δὲ ἄλλη γῆ, ἔρημος, ἐπετρέπετο ἴσως νὰ ἀρκώμεθα εἰς τὰ ἰδιόζοντα τῇ Ἑλληνικῇ γλώσσῃ μαλακὰ σύμφωνα καὶ νὰ παραμορφώμεν ἀζημίως τὰ ξένα ὀνόματα τὰ διὰ τραχέων συμφῶνων ἐκφερόμενα, νὰ μὴ αἰσθανώμεθα δὲ καὶ τὴν ἔλλειψιν ξενοφῶν τινῶν φωνηέντων. Ἄλλὰ σήμερον ἡ σχέση ἡμῶν πρὸς τὸν ἔξω κόσμον ὅπως μετεβλήθη σήμερον ὀφείλομεν νὰ διδασθῶμεν παρ' αὐτοῦ πολλά καὶ πρὸ πάντων τὴν τε Γεωγραφίαν καὶ τὴν Ἱστορίαν αὐτοῦ, ἀδύνατος δὲ ἀποβαίνει ἡ χρῆσις, ἡ πρακτικὴ ἐκμάθησις τῶν δύο τούτων ἐπιστημῶν ἐνόσω διαστρέφωμεν ἀνηλεῶς τὰ ἐν αὐταῖς ἀναφερόμενα ὀνόματα. Ὅθεν περὶ προσβήκης συμφῶνων τινῶν καὶ φωνηέντων εἰς τὸν νέον Ἑλληνικὸν ἀλφάβητον ἐγένετο λόγος πρὸ καιροῦ, ἀλλὰ κατὰ τὸ εἰωθὸς οὐδὲν ἐπράχθη πρὸς ἐκπλήρωσιν τῆς τοσοῦτον κατεπειγούσης αὐτῆς ἀνάγκης. Ἄς ἐλπίζωμεν ὅμως ὅτι ἀφοῦ τελειώσῃ ἡ ἐπισκευὴ ἢν κατ' αὐτὰς ἐπιχειρήσαμεν τοῦ ἀετώματος τῆς ἐθνικῆς ἡμῶν παιδείσεως, θέλει ἐπὶ τέλους ληφθῆ πρόνοια τις καὶ περὶ τοῦ ἀλφάβητου, τοῦ ἀποτελοῦντος τὸν θεμέλιον λίθον τοῦ οικοδομήματος ἐκείνου.

Κ. ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΣ.

ΡΩΜΑΙΟΣ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ

ὑπὸ
ΣΗΥΡΙΑΣΤΟΣ ΠΑΓΑΝΕΛΗ.

Α'.

Διηθυσμένον ἐκ φανῶν, τὸ μέγαρον τοῦ Καπουλέττου ἀκτινοβολεῖ. Εἰς λήθην παρεδόθησαν τῆς πόλεως τὰ πάθη, τὸ μῖσος ἐσιώπησε, καὶ μουσικῆς συναρπαζούσης ἤχοι εὐμόλοποι, ἀπὸ τὸ μέγαρον τοῦ Καπουλέττου ἐξερχόμενοι, τὴν ἀτμοσφαιραν τῆς Βερώνης διατρέχουσι. Τὸν νύκτιον χρόνον, τὴν πάλιν τοῦ αἰσθητήματος, ὅπου τιτρώσκει καὶ τιτρώσκειται

ὁ παλαιστής, εὐθύμως ἀγούσιν ὄρχουμένοι οἱ ἐκλεκτοὶ κλητοί. Εἰς τὸν προθάλαμον ἀπέβηκαν τὸ ξίφος καὶ τὸ ἔγχειριδιον, ὅπερ τσοκάκις, εἰς ἐμφύλιον ἀνέσπασαν ἀγῶνα, καὶ εἰς τῶν Μοντεκίων, τῶν μισουμένων τῶν ἐχθρῶν, ἐβάρησαν τὸ αἶμα. Ὁξύτερον παντός ὄξεος ξίφους πλήσσει ἐκεῖ τὸ βλέμμα τῆς καρδίας, τῆς νύμφης τῆς ὀραίας καὶ σεμνῆς, ὅφ' ἦς τὸ βλέμμα τήκεται ἡ εὐγενὴς νεότης τῆς Βερώνης. Ἐπτάκις καὶ δεκάκις μόλις, τοῦ ἔαρος τὰ ἄνθη τῆς Ἰουλιέττας

ἔστεφαν τὴν κεφαλὴν. Παιδίον, δεσποινὴς εἶχεν ἔκφρασιν, καὶ γυναικὸς καρδίαν! . . . Θελεκτικωτέρα, τὴν νύκτα ἐκείνην τοῦ χοροῦ, διὰ τῶν τρόπων τῆς τῶν εὐγενῶν, κατέβηλε τοὺς ξένους. Ἐσθῆς κομψή, τὸ ραδιῶν τῆς σώμα περιέβαλε. Τῶν καταλεύκων ὤμων τὴν μαρμαίρουσαν λευκότητα, ἢ μελανὴ τῆς κόμης λαμπροτέραν ἀνεδείκνυε. Ἄπλοῦς ὁ στολισμὸς τῆς ἤτο, καὶ οὐδαμοῦ, ὁ μαγευμένος ὀφθαλμὸς, νὰ διακρίνῃ ἡδύνατο, τὸ ἐρυθρὸν κοράλλιον, τὸν μαργαρίτην, τὸν λαμπρὸν ἀδάμαντα. Πρὸς τί νὰ καταφύγῃ εἰς τῆς τέχνης τὴν ἐπινοίαν, εἰς τῆς θαλάσσης, εἰς τῆς γῆς τοὺς πολυτίμους λίθους, καὶ τὰ ὄστρακα; Τὸ βλέμμα τῆς λαμπροτέρου τῶν ἀδαμάντων ἐσελάγισε. Τοῦ χείλους τῆς ἡ ὑφυγρος πορφύρα ἐνίκα τοῦ πόντου τὸ κοράλλιον, τοὺς μαργαρίτας πάντας οἱ ὀδόντες τῆς. Οὐδὲν, οὐδὲ τὸ μᾶλλον ἐκλεκτόν, ἢ ἀνθρωπίνην τέχνην, νὰ παρασῆ ἡδύνατο, ὡς πρὸς τὴν κόρην ἢν τοσοῦτ' ἀψιφῶς ἐπρόκειται ἡ Μοῖρα. Κομφότατον τῆς πλάσεως τεχνουργήμα, ἡ Ἰουλιέττα τὰς καρδίας ἤλικας, ἐδέσμευε τὴν προσοχὴν, καὶ ὡς θυσιᾶ, εἰς τῆς σεμνῆς θεότητος τῆς τὸν βωμόν, ἀνήρχετο ἐκεῖ ὁ στεναγμὸς, καὶ ἡ εὐχὴ νὰ ἀποθάνῃ τις ὑπὲρ αὐτῆς, τὰ βλέμματά τῆς προκαλῶν.

Τὴν ὄψιν κρύπτων εἰς προσωπεῖον μελανόν, τὸ μέγαρον διέρχεται κομψότατος ἰπότης. Τὸ ξίφος του νὰ ἀποθέσῃ εἰς τὸν πρόδομον παρακαλεῖ ὁ φύλαξ. Τὸ ξίφος μου; ἄντα παντᾶ ὀργίλιως πως, ὁ νεαρὸς καὶ ραδιῶς ἰπότης, κ' ἐνῷ ἀμφιβολίας κίνημα γοργόν, τὸ σῶμά του ἐκλίνει, ὀρθοῦται, ἐπὶ μᾶλλον ὑπερήφανος, καὶ ἡ δεξιὰ του πλήσσει τὴν σιδηρόφρακτον λαβὴν. Ἄλλ' ἦθος καὶ ἀπόρασιν ἀκαριαίως ὁ ἰπότης ἤλλαξε. Τὸν φύλακα προσεῖδε προσηνῶς, καὶ τὴν ἀγέρωχον μικρὸν προσκλίνας κεφαλὴν, τὸ ξίφος, ἀπέζωσθη, καὶ χαριετήσας ἐλαφρῶς, εὐτόλμως εἰσεχώρησεν εἰς τὸ χοροῦ τὴν φωτοβόλον αἴθουσαν. Φαιδρῶς παρήλαυνον, ὑπὸ τοὺς ἤχους πτερούσης μουσικῆς, τὰ ἡρμωμένα ζεῦγη πρὸ αὐτοῦ. Ὁ νεανίσκος — τοιοῦτος τοῦλάχιστον ἐφαίνετο ὁ ξένος ἐπισκέπτης — τὸ προσωπεῖον φέρων πάντοτε, μόνος αὐτός, ἐντὸς τῶν ἀπεράντων ἐπιπλάτων αἰθουσῶν. Δὲν εἶχε νὰ ζητήσῃ τί; Τῶν δεσποινῶν ἢ καλλονῆ, ἢ χάρις τῶν παρθένων οὐδὲν εἰς τὴν καρδίαν του ἐφθέγγετο, καὶ συμπεφωνημένος τόπος ἐντεῖξεν εὐδαίμονος καὶ ποθητῆς, δὲν ἦτο δι' αὐτὸν λοιπὸν, ἢ αἰθουσα ἐκείνη; Ἐνίοτε γοργῇ διὰ τοῦ προσωπεῖου ἐξετοξεύετο τοῦ ὀφθαλμοῦ του ἡ ἀκτίς, καὶ ὑπόπτως, ὑπόδρα ἐθεώρει πέριξ του, ὡσεὶ εἰς αἰθουσαν ὑπόπτως φίλων ἢ ἐχθρῶν ἀπροσδοκῆτως ὅπως καὶ ἐκ πλάνης εἰσεχώρησε. Εἰς διαχύσεις, ἡσυχολημένοι φλογεράς, καὶ λαλιάς παθητικῆς οἱ ἄνδρες οἷδε προσέσχον εἰς τὸν ἄρτι καταφθάσαντα ἐκεῖ. Τῶν κυριῶν τὸν ὀφθαλμὸν ἐν τούτοις ὁ ξένος δὲν διέλαθε, καὶ τὸ ἐπίχαρι τῶν τρόπων του, αἱ στάσεις του αἱ γραφικαί, τοῦ παραστήματος τὸ εὐγενὲς καὶ λιγυρῶς κομψόν, καὶ ἡ περιέργεια — τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, καὶ οὐχὶ τῶν κυριῶν καὶ μόνων γνώρισμα — πλέον ἢ ἀπαξ τὴν γλώσσάν των εἰς ἐρωτήματα ἀπέλυσε, καὶ τὴν βίβην τοῦ ὀφθαλμοῦ, σκοπίμως καὶ μετὰ μακρᾶς ἐπιμονῆς πρὸς τὸν ὀραῖον προσωπεῖον ἴδυνε. Σιωπηλὸς αὐτός, ὡς ἀγαλμα τῆς καταπλήξεως, συνέπλεξε τὰς χεῖρας, ἐκρυσταλλώθη, ἐσιώπησε, ἀπερροφήθη, ἠφανίσθη ἐντελῶς. Ὁ ὀφθαλμὸς του ἔζη μόνος, καὶ εἰς τ' ὄμμα του τὸ θαμβωθέν, τοῦ βίου του συνεκστρωθῆ ἡ φλόξ. Ἄλλὰ, τίς εἶναι λοιπὸν ἡ κόρη, ἡ Νηρηΐς, ἡ νύμφη, ἢ ἡ Ἥβη, ἢ προσωποποίησις τῆς σεμνοτέρας, τῆς μᾶλλον οὐρανοῦ καλλονῆς,

ὁ δαίμων, ἡ θεότης, ἡ μαγεία, ἡ ἀπάτη αὐτῆ, ἡ φλέγουσα διὰ τοῦ ὀφθαλμοῦ, διὰ τοῦ βλέματος ἀνάτον κατὰγουσα τὸ τραῦμα, διὰ τοῦ χείλους καὶ τοῦ μειδιάματος τὸ τραῦμα τὸ ἐπώδυνον ἰαίνουσα, χαρᾶς πληροῦσα τὸν στενάζοντα, τὸν τραυματίαν εἰς παράδεισον τρυφῆς μετάγουσα, καὶ ἀλγούντα, ἐκβιάζουσα καὶ νέον ἄλλος νὰ ποθῆ, καὶ νέον τραῦμα, ἐὰν τοιοῦτον χάριτος μειδιάμα νὰ ἐπακολοθηθῆσῃ πέπρωται τὸν πόνον ἐκ τοῦ τραύματος τοῦ ἀλγεινοῦ; — „Τοῦ οἰκοδεσπότη τοῦ κόρην τὴν μονογενῆ, τὴν Ἰουλιέτταν Καπουλέττη πᾶς δὲν γνωρίζεις, ξένη — διότι τοιοῦτος θὰ ἦσε προφανῶς. Αὐτόκλητος, ἀπὸ τῆς φήμης πρὸς τὴν Βερωνάϊαν κόρην ἐλαυνόμενος, θὰ ὤρμησε ἐδῶ, εὐλόγως ποθῶν νὰ τὴν ἰδῆς“ ἰπότης εἶπεν ἀγνωστος, τυχαίως διελθὼν τοῦ προσωπεῖου ἐμπροσθεν, κατ' ἢν στιγμὴν ἐκπλήξεως καὶ θαυμασμοῦ φωνὴ καὶ μονολόγημα τὸ ἔρκος τῶν ὀδόντων του διέσχισε. „Ἡ Ἰουλιέττα, φίλε μου, τῶν Καπουλέττων ὁ ἐράσιμος βλαστός, τῆς νεολαίας τῆς Βερώνης ὁ πολικὸς ἀστὴρ, τῆς ἀυπνίας τῆς τὸ αἴτιον, τῶν στεναγμῶν τῆς ἡ δικαία ἀφορμῆ, τῶν πόθων καὶ εὐχῶν τῆς ὄστρακος, ὁ μόνος, ὁ περιπόθητος λιμὴν. Ἐμπλήκτως, φίλε, σιωπᾶς! Καὶ μὴ δὲν ἔχεις δίκαιον; Καρδίας κάλλος καὶ μορφῆς τὴν κόρην διακρίνει. Καὶ οἱ Μοντεκίοι αὐτοί, εἰς οὗς, ἐν παρενθέσει λέγω, ἐμπρέπον μᾶθημα ἐδάκαμεν προχθές, εἰς τὴν αἰώνιον ζωὴν ἐξαποστειλάντες ἐπτά, ἐὰν δὲν σφάλω, ἢ ὀκτώ, καὶ οἱ Μοντεκίοι αὐτοὶ ἀφῶνως βλέπουσιν ἐλαύνουσαν τὴν κόρην, καὶ εἰς στιγμὴν συναρπαγῆς ἀσυνειδήτως ὅπως ἀποκαλύπτουσι τὴν κεφαλὴν. Ποσῶς δὲν ἀμφιβάλλω, ὅτι ὁ Ρωμαῖος, τῶν Μοντεκίων ὁ προσφιλέστατος υἱὸς καὶ ἀρχηγός, ὅστις, ὡς ἐμαθόν, πρὸ ὀλίγων μόλις ἡμερῶν ἐπαλινόστησε, ὅτι καὶ αὐτός, τῶν Μοντεκίων ὁ βλαστός, τὸ ξίφος του θὰ ἔθρουσε ἐνώπιον τοιαύτης καλλονῆς, καὶ γόνυ κλίγων πρὸ αὐτῆς, τῆς κόρης τοῦ ἐχθροῦ του, τὸν ἐρωτᾶ τῆς, τὴν εὐνοϊαν τῆς, ἔστω καὶ τὴν ἀνοχὴν θὰ ἤρχετο, ἀντὶ τοῦ συντριβέντος ξίφους του, τῆς κόρης βλέμμα ἐν ἐπιζητῶν, δεινότερον θανάτου πρόξενον, τοῦ ὄξυστόμου χάλυβος, τοῦ εἰς τὸ αἶμα τῶν Καπουλέττων τσοκάκις κολυμβήσαντος.“ Παρήλθεν ὁ λαλήσας εἰς τὸν προσωπεῖον ἀγνωστος. Ἀκίνητος ἐν τούτοις, τελείως ἀπολιωθεῖς, διέμενον, ἐν τῇ αὐτῇ ἐμπλήκτω στάσει, ὁ ἀγνωστος ἰπότης. „Τετέλεστο!“ ἀναφώνη. „Μοντεκίοι θρηνησατέ τὸ τέκνον σας. Ὁ ὑπερήφανος τοῦ οἴκου σας βλαστός, δεσποτῆς θέλει νὰ σαρθῆ, νὰ ζήσῃ ὑπὸ τῆς ὀραίας δεσμοφύλακος φρουρούμενος, ἢ ν' ἀποθάνῃ, τὴν χάριν, τὴν ἀγάπην τῆς, ἐν βλέμμα τῆς ἐπιζητῶν.

Β'.

Τί εἶναι ἡ ζωὴ, ὁ κόσμος τί, τὸ παρελθόν, καὶ τὸ παρόν, αὐτὸ τὸ μέλλον ἐτι; Τὸ ὄνομα, ἡ πόλις, τὰ πάθη τὰ ἐμφύλια, αἱ ἐκδικήσεις, τὰ καθήκοντα, ὁ οὐρανός, ἡ γῆ, ἡ θάλασσα, ὁ θάνατος, καὶ ἐπι μετὰ θάνατον, τί εἶναι πλέον διὰ τὸν δέσμιον βλαστὸν τῶν Μοντεκίων, τὸν φλογερῶς ἐρώντα, τὸν ἀγαπῶντα τὴν ζωὴν, οὐχὶ χάριν αὐτοῦ ἀλλὰ πρὸς χάριν τῆς, τὸν τρέμοντα τὸν θάνατον, οὐχὶ ἐκ φόβου πρὸς τὸ ἀγνωστον, ἀλλὰ πρὸς τὸ γνωστόν, νὰ παύσῃ ἐφεξῆς νὰ βλέπῃ τὴν Ἰουλιέτταν, νὰ παύσῃ νὰ τὴν ἀγαπᾷ, ν' ἀλλῆ, ν' ἀγωνιᾷ, νὰ θνήσκῃ, καί, ἀλλὰ ἐξ ἔρωτος; Τῆς μουσικῆς ἀνάκρουσμα, τὴν ἐναρξῆν ἀγγέλλον τοῦ χοροῦ, ἀπὸ τοὺς βεμβασμούς του τοὺς βαθεῖς τὸν ἐραστὴν Ῥωμαῖον ἀποσπᾷ. Γοργῶς τὰ ζεῦγη σπεύδουσι. Γοργότερον, ἢ φαντασία του Ῥωμαίου ἢ ἀγαλνιωτός, καὶ οἱ ἀνήσχοι του

ΡΩΜΑΙΟΣ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ.

Κατὰ τὴν εὐαγγελίαν τοῦ O. Vermehren.

ὄφθαλμοὶ τὴν Ἰουλιέτταν πανταχοῦ ζητοῦν. Νὰ τὴν ἰδῆ φοβείται, ἀλλὰ νὰ φύγῃ, ἐντελὸς ἀδυνατεῖ. Νὰ μείνῃ θέλει, ἀλλὰ ἐγγὺς αὐτῆς νὰ εἶναι διαρκῶς, νὰ τὴν κατέχη μόνος, νὰ τὴν θαυμάζῃ καὶ μόνος νὰ τῆ ὀμιλῇ. Νὰ προσπελάσῃ τρέμει, ν' ἀπέλθῃ δὲν τολμᾷ, καὶ ἐντούτοις, ἀκίνητος ἐκεῖ, τὴν προσοχὴν τῶν κεκλημένων προκαλῶν, αἰσθάνεται ὅτι δὲν δύναται νὰ μείνῃ. Ἀκτινοβόλος, καὶ μόλις ἐπιφαύουσα τὸ ἔδαφος, διὰ τοῦ ἐλαφροῦ τῆς βήματος, κοσμογονίαν νέαν διανοίγουσα περὶ αὐτῆς, ἡ Ἰουλιέττα φαίνεται εἰς τῆς αἰθούσης τὴν ἀντίπεραν πλευράν. Σπασμὸς κλονίζει τὸν Ῥωμαῖον. Αναβαλοῦσα νὰ τιμῆσῃ τὸν χορὸν, εἰς τοῦ χοροῦ τὸν σάλον, ἠδέως νεύουσα, παρέπεμπε τοὺς σπεύσαντας νὰ τὴν καλέσωσι, τὴν προσοχὴν τῆς νὰ ἐκλύσωσι, θυμιάμα νὰ καύσωσι εἰς τῆς ἀγάπης τῆς τὸν περιζήτητον βωμόν. Κατάμονος ἀπέμεινε, διότι οὕτως ἤθελε. Ἡ Ἐμμαρμένη διήνοιξε τὸ στόμα τῆς, τὸν πεπρωμένον λόγον ἐξεφώνησε, τὴν χεῖρά τῆς ἐξέτεινε ἀόρατος, καὶ κλονιζόμενος τοῦ Μοντεκίου ὁ υἱός, ὁ νεαρός Ῥωμαῖος, προσῆλθε τότε καὶ βαθέως ἐκλίνε τὴν Ἰουλιέτταν Καπουλέττη χαιρετῶν. — „Ἡ τόση μυστικότης πρὸς τί;“ εἶπε γελῶσα, ἡ κόρη ἢ ἐρατεινὴ. „Τὸ προσωπεῖόν σου ἀπόδῃς, πονηρέ, κ' ἐλθὲ πηλοσίον μου, καθέσθητι ἐδῶ. Περὶλυπος μοὶ φαίνεται. Ἀλλὰ — παράδοξον! καὶ τὴν ἐμὴν ψυχὴν δεινὸν προαίσθημα, καὶ ὅπως ἀνεξήγητον, τὴν ὄραν ταύτην συνετάραξε. Τί ἔχω ἀγνοῶ, κ' ἐν τούτοις κατὶ ἔχω. Ἡ ἀτμοσφῆρα μὲ πιέζει τοῦ χοροῦ. Τὴν χεῖρά σου καὶ ἄγωμεν“ λέγει ἡ Ἰουλιέττα, εἰς τοῦ Ῥωμαῖοῦ τὸν βραχίονα τὴν χεῖρά τῆς στηρίζουσα. „Βεβαίως μοὶ ἐπιφυλάσσεις ἐκπληξίν . . .“ τῷ λέγει μειδιῶσα. „Ὅτ' ἴσως φιλιτάτος τοῦ οἴκου μας . . .“ εἰς τὸν ἐξώστην ἄγωμεν. Νὰ ἀναπνεύσω ἀτμοσφῆραν δροσερὰν ἐπόθησα, τὴν παραχὴν μου νὰ καθησυχάσω τὴν ἀκατανύχτητον. Τὸ προσωπεῖόν σου θὰ βέβω, θὰ κάμψω, θὰ θραύσω τὴν ἰσχυρογνωμοσύνην σου . . .“ „Καὶ τὴν καρδίαν μου“ μὲ σβυνομένῃν ἐπιθύρσει φωνὴν ὁ ἀγνωστος. „Εὐγλωττοὺς φράσεις, ἰδεῶν καὶ λόγων χειμαρρῶν, ἡ γλώσσα καὶ ὁ νοῦς μου πρὸ μικροῦ ἀνέπλεττε. Τοὺς λόγους ἤδη ἀπόλεσα. Διατὶ βωβὸν τὸ στόμα ἔμεινε, ἐνῶ εἰς πάθος βίαιον τὸ στήθος ἐπλημμύρισε; . . .“ Τὸν Ἡρακλῆα νήθοντα, πλησίον τῆς Ὀμφάλῃς, ἐκείνην ἐρωτήσατε τὸ διατὶ! Τοῦ οἴκου σου ἐὰν δὲν εἶμαι φιλιτάτος, νὰ πράξω τί, τί πρέπει, τοιοῦτος νὰ κατασταθῶ; Τὴν ἐντολήν, τὸν ἄδλον, τὸ δυσχερέστερον ἐγγεῖρημα, τὸ στόμα σου ἄς εἶπῃ τὸ ἀριστοτεχνικόν. Ἡ εὐτυχία νὰ σὲ ὑπακούῃ τις, τὸ βλέμμα σου νὰ προκαλῆ τὸ συμπαθές, ἡ πιθανότης νὰ τύχῃ τῆς εὐνοίας σου, καὶ ἡμυθεοῦς ν' ἀναδειξῇ δύναται. Εἶπε τί θέλεις, τί θὰ ἤθελες; . . . Δεσμῶτην, ἐραστὴν, αἰχμάλωτον νὰ ἴδῃς τὸν Ῥωμαῖον; Τὸ θέλεις; Εὐτυχὴς αὐτός, ἐὰν ἐπέτρεπες τὴν ὄραν ταύτην, πλησίον τῶν ποδῶν σου νὰ καμφθῆ, ὑπὸ τὸ βλέμμα σου νὰ τήκεται τὸ θεῖον, καὶ θνήσκων ν' ἀναζῆ ὑπὸ τοῦ χεῖλους σου τὸ συμπαθές μειδιάμα. Νὰ σὲ λατρεύῃ θέλει νὰ σ' ἀγαπᾷ σιωπηλῶς, νὰ σὲ θαυμάζῃ ἄφωτος. Λειποθύμος ἐξ ἔρωτος νὰ πίπτῃ, τοῦ στόματός σου νὰ ἀκούῃ τὴν μοῦσῃν, εἰς αἰσθημα νὰ πνίγεται, τὸν κεραυνὸν τοῦ μαύρου σου νὰ βλέπῃ ὀφθαλμοῦ, τοῦ χεῖλους σου τὴν δρόσον ν' ἀναπνέῃ. Τὸ ὄνομα, τὸ ἕξιφος, τὸ μέσος, τὸ προσωπεῖόν βίπτει εἰς τοὺς πόδας σου, ὁ ἀγαπῶν Ῥωμαῖος, τῶν Μοντεκίων τέκνον καὶ ἐπίς. Συγγνώμην μίαν, μίαν λέξιν σου, τὸν ξρωτά σου . . ., τὴν μετὰ σοῦ εὐδαίμονα ζωὴν μου ἀναζητῶ . . .“

Ἄθροβα, εἰς τοῦ ἐξώστου τὴν φλιάν, ἐφάνησαν τὰ ζεῦγη τοῦ χοροῦ. Ἄντι τοῦ στόματος, οἱ ὀφθαλμοὶ τῶν δύο ἤδη ἐραστῶν ἐλάλησαν, καὶ εἰς τρυφερὰν ἐπίφαισιν, καὶ εἰς δεσμὸν μοιραῖον αἱ χεῖρες καὶ αἱ τύχαι των ἀλύτως τότε ἠνώθησαν.

Γ.

Τί τοῦ νοῦς ταχύτερον; Ὁ ἔρωτος! Γοργότερος τοῦ λογιμοῦ τῶν νέων ἐραστῶν ἀνέφλεξε τὰ στήθη. Τὸν ὕπνον των ἀμφοτέρω ἀπόλεσαν, ἀλλ' αὐπνοῦντες ἐλέγοντο εὐδαίμονες, τὴν ἀγρυπνίαν ἐν ὕνευροις εὐτυχίας διερχόμενοι. Δεινῶς ἠράτο ἤδη τῶν Μοντεκίων ὁ υἱός, σφοδρῶς ἡ κόρη τῶν Καπουλέττων ἠγάπα τὸν Ῥωμαῖον. Ὁ βίος ἦτο „ἔρωτος“ δι' αὐτούς. Τὰς νύκτας εἰς βεμβώδεις λογιμοὺς διέρχονται, καὶ εἰς βίαια παραληρήματα τὰς ὥρας τῆς ἡμέρας ἀγοσαι, κεχωρισμένοι πάντοτε, οἱ δύο ἐρασταί. Διέζοδον ἀπὸ τοῦ πάθους τοῦ τοῦ ποθεινοῦ καὶ ἀλγεῖνοῦ ζητῶν, μὲ ἀτακτον τὴν κίμην, περιφλεγῆς τὰς παρειάς, τὸ ἕξιφος ζώννεται νύκτα τινα ὁ ἐραστὴς Ῥωμαῖος, καὶ εἰς τῆς νυκτὸς τὸ σπύτος τὸ βαθὺ κρυπτόμενος, τὸν ἔρωτά του ἔχων ὄδηγον, ἀθέατος, τὸν κῆπον προσπελάζει, ἐκεῖθεν τοῦ ὁποῖου τῶν στοχασμῶν καὶ ἐλπίδων του, τοῦ μόνου ἐρωτός του τὸ ποθητὸν κατῶκει ἀντικείμενον. Βιαίως πάλαι ἡ καρδία του. Εἰς τοῦ τοίχου τὴν πλευράν, μικρὰς πατῶν προσεχάς, θραυσε ἀναρριχάται, τῆς Ἰουλιέττας θέλων νὰ ἰδῆ τὰ δώματα, τοὺς ὀφθαλμοὺς του τοὺς λιμώττοντας εἰς τῶν παραθύρων τῆς τὸ διαυγάζον μόλις φῶς ἀπλήστως νὰ κορέσῃ. Ἄν ὄμως συλληθῆ, ἂν ὡς ληστής, ἐξαίφνης καταλαμβανόμενος, ὑπὸ τῶν ἀγρυπνούντων οἰκετῶν τραπῆθῇ ἐπικινδύνως, τοῦ οἴκου του τιρώσκων τὴν ὑπόληψιν οὐτε φροντίζει κἀν ὁ ἄφρων νεανίας, εἰς τῆς καρδίας τὸν ἀγαλίνωτον παλμόν, καὶ φῆμην ὑποτάξας καὶ ζωὴν. Ἡ ἀκρισία εἶναι ἴσως τοῦ ἔρωτος τοῦ παραφόρου καὶ πραγματικοῦ μεγάλης καὶ ἀναμφίλεκτος ἀπόδειξις. Ὁ παραφόρος ἀγαπῶν διαζευγνύεται τὴν λογικὴν. Ταχύς τὸν τοῖχον ὁ Ῥωμαῖος διεπέρασε, καὶ κούφως, πρὸς τὸ ἔσω ἔδαφος κατέπεσε, τὸν ἔρωτα ἐπικαλούμενος, τὸ βῆμα του νὰ σκέπῃ καὶ νὰ ὀδηγῆ. Διάστερος ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν ὁ θόλος τοῦ οὐρανοῦ ἐκτείνεται. Τὸ πᾶν σιγῆ, καὶ εἰς ὕπνον νήδυμον κατάκειται ἡ πόλις τῆς Βερώνης. Γλυκεῖα αὐρα ἔαρος ἠδέως διὰ τῶν κλάδων ἐπιθύριζε. Τῶν βόδων τὰ ἀρώματα τὴν μεθὴν του ἐπέτεινον, καὶ ἐκλελυμένος, τῆς Ἰουλιέττας τὸ ὄνομα ἐπικαλούμενος, κατέπεσε ἐγγὺς βόδων, ὁ τολμητίας, ὁ παράφορος, ὁ ἐκφρων ἐραστὴς. Οὐδέποτε ὁ θάνατος οὕτω ἐγγὺς τὴν κεφαλὴν του τὴν φλεγμαίνουσαν ἠπειλήσεν, ἀλλὰ οὐδέποτε γλυκεῖαν οὕτω τὴν τῆς ζωῆς ἀπόλαυσιν ἐνόησεν ὁ ἀγαπῶν Ῥωμαῖος. Τῶν θανασιμῶν του ἐχθρῶν μακρὰν, ἐτήκετο, ἐπνίγετο, ἀσφυκτικῶς ἐλειποθύμει καὶ ἀπέθνησκε. Τῶν ἀμειλίκτων του ἐχθρῶν ἐγγύς, ἐγγύτατα, καὶ πλέον ἔτι, ἐὰν ἦτο δυνατόν, ἐλεύθερος ἀνέπνεε, τὸ χάριμα καὶ τὴν ἠδονὴν ἠσθάνετο τοῦ βίου. Μετηρησιούτο, αἰθέριος, φανταστικῶς τὴν κεφαλὴν τῆς θλίβων εἰς τὸ στήθος του, μυστηριῶδες διέτρεχε στερέωμα, ὕψουτο, ἐκρημνίζετο ὀρητικῶς, ἀτάκτως καὶ γοργῶς εἰς κύσμοις ξένους, εἰς πόντους, εἰς ἀβύσσους κατεφέρετο, τὴν φαντασίαν του τὴν ἀγαλίνωτον καὶ ἀδάμαστον πτερῶν ἀπὸ τῆς θέας τῆς, ἀπὸ τῆς ὕψους τῆς ἐξαπτόμενος, ἀπὸ τὰ χεῖλη καὶ τὴν κίμην τῆς τὴν ἀδηφάγον φλόγα ἀνανεῶν, τὴν κατατρώγουσαν τὰ σπλάγγνα του. Γουυπετῆς προσβλέπει ἀτενῶς τῆς Ἰουλιέττας τὰ παράθυρα. Ἰκέτις, εἰς τῆς καλλονῆς τῆς τὸν βωμόν, τὰς χεῖρας ἀνατείνει, τὸ ὄνομα τῆς ἐκφωνεῖ, τὴν

ἀρωγὴν τῆς θέλει καὶ ἐπιζητεῖ, τοῦ στήθους του, τοῦ ἀλγοῦντος ν' ἀνακούφιση τὴν πληγὴν, παραμυθίαν εἰς τοὺς πόνους του, εἰς τοὺς σπαραγμοὺς του ἀνακούφισιν, διὰ τὸ αἰμάσσειν τραῦμά του τὸ βάλαμον τῆς παρουσίας, τῆς ἀγάπης τῆς ἐπιζητῶν. Ἡρέμα αἴφνης ἀνοίγει ἐν παράθυρον. Ὅτ' ἦναι ὁ γέρον Καπουλέττης ἴσως, τοὺς ὑπέρτατος κράζων ἐν σπουδῇ, τὸν τολμητῆρα ἐραστὴν νὰ ἀφοπλίσει, καὶ δέσμιον τὸν νεαρὸν ἀλλ' ἀδυσώπητον ἐχθρὸν νὰ σύρωσι, πρὸς ὄνειδος τοῦ οἴκου του, τοῦ οἴκου τοῦ ἐχθροῦ του, εἰς τὰ φρικτὰ τῆς ὑπογείου φυλακῆς δωμάτια. Τὸν Τόρταρον ὅτι ἀτενίζει ἐνόμισεν, ὁ νεαρός Ῥωμαῖος, ἀλλ' εἶδε τὸν Παράδεισον, καὶ ἀντι δαίμονος κακοποιοῦ, προβάλλοντα προσεῖδε τὸν ἄγγελον τὸν θελκτικόν Τοῦ στήθους τῆς τὴν φλόγα, δι' αἵρας νὰ μετριάσῃ δροσερᾶς, τὴν μεσονύκτιον στιγμὴν ἐξήτει ἡ Ἰουλιέττα. Τὴν νεαρὰν τῆς ὑπαρξίν δεινόν, ἀκόρεστον κατέτρωγε τοῦ ἔρωτος τὸ πάθος. Μὲ τὸ ὄνομα του εἰς τὰ χεῖλη τῆς, τὴν δρόσον εἰσπνέει τῆς νυκτός, καὶ ἐκεῖ, ἐν τῇ μονώσει καὶ τῇ σιωπῇ, ἐνωπιον τοῦ ἀστεροποικίλου στερέωματος, τὸ ὄνομα του λέγει, πλειστάκις τὸν Ῥωμαῖον προσκαλεῖ, καὶ μόνη, εἰς ἑαυτὴν ὑπόσχεται

καὶ ὀμνύει, καὶ ἑαυτῆς πλειότερον τὸν φίλον τῆς, τὸν ἐραστὴν πολὺ καὶ πάντοτε νὰ ἀγαπᾷ. „Ἡ σύζυγος αὐτοῦ ἐπὶ τῆς γῆς, ἢ τοῦ θανάτου σύζυγος“ ἀναφωνεῖ. „Μακρὰν μου ἐὰν ἴσαι, τὸν ἔρπον δέχθητι Ῥωμαῖε προσφιλέ; ἢ ἰδική σου, ἢ νεκρά, καὶ ὑπὸ τὴν γῆν ἐρώσα καὶ πιστὴ ὀμνύει ἡ Ἰουλιέττα.“ Κραυγὴ ἀκατασχέτου ἔρωτος ἀπὸ τοῦ στήθους τοῦ Ῥωμαῖοῦ ἐξορμᾷ. Κατάπληκτος ἡ κόρη, ἐποτημένους στρέφει ὀφθαλμούς, καὶ ἀερόλιθος ταχύς, ἀκτῖνας διαχύσας φωτεινάς, τὸν ὄρπον τῆς παρθένου ἐπιμαρτυρῶν, τὴν οὐρανίαν σχίζει ἐκτασιν. Ὑπὸ τὸ φῶς τὸ ἄπλετον, τὸ στιγμιαίως λάμπων ὡς ἀκτὶς εὐδαιμονίας ἐν τῇ γῆ, γουυπετῆ τὸν φίλον τῆς ψυχῆς, καὶ τῆς καρδίας φίλατον, προσεῖδεν ἡ παρθένος. Τὸ ὄνομα τῆς ἤκουσε πλανώμενον εἰς τῆς νυκτὸς τὴν σιωπῇ. Ἐλάλει ὁ Ῥωμαῖος. Τὸ ὄνομα του ἤκουσεν αὐτὸς ἀπὸ τοῦ ὕψους τοῦ ἐξώστου ἡρέμα προφερόμενον. Ἐλάλει ἡ Ἰουλιέττα. „Ῥωμαῖος“, „Ἰουλιέττα“ ὁμοῦ τὰ φύλλα καὶ ἡ αὐρα ἐπιθύρισαν. Τῶν ὀνομάτων των ὁ σύνδεσμος τὸν ἀββαβῶνα ἐπετέλεσεν ἐκεῖ, τὴν φρούδην εὐτυχίαν των διήνοιξε, καὶ τὴν ἀρχὴν τοῦ τέλους τοῦ δραματικοῦ.

(ἔπεται τὸ τέλος.)

ΤΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΣΥΜΒΑΝΤΑ ΕΝ ΓΑΛΛΙΑ.

(μετὰ εἰκόνα.)

I.

Τῆ 3. Δεκεμβρίου (21. Νοεμβρ.) 1887, περὶ ὥραν 6. ἔσπερινήν, ἡ γαλλικὴ δημοκρατία ἀπέκτησε νέον πολιτικὸν ἄρχοντα· ἡ ἐν Βερσαλλίαις συνεληθούσα Συνέλευσις ἐξέλεξε κατὰ τὴν δευτέραν ψηφοφορίαν, ἀφ' οὗ ἡ πρώτη ὑπῆρξεν ἀνευ ἀποτελέσματος, διὰ ψήφων 616 ἐξ 833 πρόεδρον τῆς δημοκρατίας τὸν Σαδι-Καρνώ. Ἡ ἐκβασίς αὕτη τῆς ἐν Γαλλίᾳ σοβαρᾶς κρίσεως ἐνέπλησε χαρὰς ὅλους τοὺς φίλους τῆς δημοσίας ἡσυχίας καὶ εἰρήνης, ἀπέδειξε δὲ τρανῶς τὴν ζωτικότητα τοῦ ἐν Γαλλίᾳ δημοκρατικοῦ πολιτεύματος.

Ἀπὸ τῆς 19. Νοεμβρίου, ὅτε ὁ Κλεμανσὼ ἀνέτρεψε τὸ ὑπουργεῖον Ρουβιέ, μέχρι τῆς 3. Δεκεμβρίου ἡ γαλλικὴ κυβερνήσις περιήλθεν εἰς τοιοῦτον ἀδιέξοδον χάος, ὥστε δυσκόλως δύναται νὰ εὐρεθῆ ἐν τῇ νεωτέρᾳ τῶν κρατῶν ἱστορίᾳ παρομοία ἀναρχικὴ κατάστασις. Ὁ Ζήλος, μετ' οὗ ὁ Γρεβὺ ὑπερήσπισε τὴν θέσιν του, πρέπει ἀμερολήπτως ἐξεταζόμενος νὰ θεωρηθῆ ὡς προελθὼν ἐκ τῆς πεποιθήσεως αὐτοῦ, ὅτι πᾶσα πρόωρος καὶ ἐσπευσμένη ὑποταγὴ τοῦ προέδρου εἰς τὴν θέλησιν τῆς Βουλῆς θὰ ἐχρησίμευεν ὡς ἐπικίνδυνος λαβὴ εἰς μελλούσας ἀνατροπὰς. Ὅπωςδήποτε ὅμως ἡ κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας ἀπὸ μέρους τοῦ Γρεβὺ ἐπιδειχθεῖσα ἰσχυρογνωμοσύνη καὶ ἀντίστασις εἰς τὸ γενικὸν βέβημα, καὶ τὴν χώραν οὐκ ὀλίγον ἐβλαψε, καὶ αὐτὸν ἀπεστέρησε πολλῶν συμπαθεῶν εἰς τὰς τάξεις τῆς γαλλικῆς κοινωνίας. Οὕτω δὲ κατήτησεν ἡ ἡμέτερα γενεὰ νὰ ἴδῃ ἀνδρα, φέροντα τὸ ὕψιστον ἀξίωμα ἐν τῇ πατρίδι του, νὰ κατέρχεται αὐτοῦ ἀσήμεως, μετ' αἰσχύνῃς μάλιστα κεκαλυμμένος καὶ ἀκούων ὀπισθεν του τὰς ὑβρεῖς καὶ τοὺς χλευασμοὺς τοῦ ὄχλου τῶν τριόδων, ἐν ᾧ αἱ δημοκρατικαὶ αὐτοῦ ἀρχαὶ καὶ ἡ αὐστηρῶς συνταγματικὴ του πολιτεία ἐπὶ πολλὸν χρόνον ἐθεωροῦντο ὡς πρότυπα, ἀξία ἀπομιμήσεως. Ἡ δημοκρατία, ἥς αὐτὸς ἦν ὁ μᾶλλον ἐνθουσιώδης ἐπαδός καὶ ὁ μᾶλλον πιστὸς ὑπέρτης κατ' ὄλον του τὸν βίον, ἀπε-

δίωξεν αὐτὸν κατ' ὄν τρόπον καὶ κύριος ἐκβάλλει τῆς οἰκίας του φαῖλον θεράποντα.

Τῆ 24. Νοεμβρίου ἐπῆλθεν ἡ κρίσιμος τροπὴ εἰς τὴν πορείαν τῆς μακροχρονίου ἀταξίας. Ἀφ' οὗ ἐναυάγησαν πᾶσαι αἱ προσπάθειαι τοῦ πρὸς σχηματισμὸν νέου ὑπουργεῖου, ἠναγκάσθη ὁ Γρεβὺ νὰ συνάψῃ καὶ πάλιν διαπραγματεύσεις πρὸς τὸν ἀποχωρήσαντα πρωθυπουργὸν Ρουβιέ· τὸν παρεκάλεσε ν' ἀποσύρῃ τὴν παραίτησιν τοῦ ὑπουργεῖου καὶ νὰ τὸν βοηθήσῃ εἰς τὴν παρασκευὴν καὶ διεξαγωγὴν τῆς ἰδίας του παραίτησεως. Γνωσθεῖσις τῆς ἀποφάσεως ταύτης, ἀρέσως προήλθον εἰς μέσον κατὰλογοὶ τῶν ὑποψηφίων, αὐξάνομένων ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέρας καὶ παρεχόντων τίσσην τροφὴν εἰς τὰ ἐξημμένα πνεύματα πρὸς συζήτησεις καὶ ἀντεγκλήσεις. Ἐκτὸς τοῦ Φερρὺ καὶ τοῦ Φρευσινέ, ὧν ἡ ὑποψηφιότης ἐξ ἀρχῆς παρεῖχε τὰς μεγαλειτέρας ἐγγυήσεις, ἀνεφέροντο τὰ ὀνόματα τοῦ Φλοκέ, τοῦ Βρισσών, τοῦ Σαδι-Καρνώ, τοῦ Λερουαγιέ, τοῦ στρατηγῶ Σωσιέ, τοῦ Δελαφὸρξ καὶ αὐτοῦ ἀκόμη τοῦ στρατηγῶ Βουλανζέ. Ἡ ἀσυμφωνία καὶ ἡ διχόνοια τῶν δημοκρατικῶν παρίστανε τοὺς μοναρχικοὺς ὡς κυρίους τῆς καταστάσεως, καίτοι δὲ οὗτοί εἶχον κηρύξει ὅτι θ' ἀπέχον τῆς ἐκλογῆς, ἐν τούτοις εἶχον ἀρχίσει οἱ δημοκρατικοὶ νὰ φοβῶνται μὴ προσέλθωσιν ἐν τέλει καὶ ψηφίσωσιν ὑπὲρ τοῦ μισητοῦ Φερρὺ. Ὁ φόβος οὗτος ἐξεδηλώθη ἐν τοῖς συλλαλητηρίοις τῆς 1. καὶ 2. Δεκεμβρίου, ὅτε ὁ Ροσεφόρ καὶ ὁ Δερουλεδ καὶ οἱ λοιποὶ ἀδιάλλακτοι ἔξοσπάστα ἠπειλοῦν διὰ στάσεως καὶ αἰματοχυσίας. Τὰ λοιπὰ γεγονότα, τὴν πορείαν τῆς ἐκλογῆς καὶ τὴν τελικὴν αὐτῆς ἐκβασιν γινώσκουσιν οἱ ἡμέτεροι ἀναγνωσταὶ ἐκ τῶν ἐφημερίδων, ἐναπολείπεται δὲ ἡμῖν νὰ εἰπομεν ἐνταῦθα ὀλίγας λέξεις περὶ τῶν κατὰ τὴν σπουδαίαν ταύτην πολιτικὴν πράξιν πρωταγωνιστήσαντων προσώπων.

Ἡ ἐκλογὴ τοῦ Σαδι-Καρνώ ἀποδεικνύει ὅτι καὶ οἱ δημοκρατικοὶ συναισθάνονται τὴν ἀξίαν, ἣν ἔχει ἱστορικὸν τε ὄνομα. Ὁ νέος πρόεδρος δὲν διεκρίθη μέχρι τοῦδε ἐν τῇ

πολιτική: τὰ αξιώματα, ὧν προεξήρχε, καὶ τὰς ὑπηρεσίας, εἰς αὐτὴν ἐπεβλήθη, διεξήγαγεν εὐσυνείδητος ὡς φρόνιμος καὶ τίμιος ἀνὴρ, ἐπέτελεσε τὸ καθήκον του καὶ πάντοτε ἀπέσχε πύσης βραδύουργίας.

Εἰς τὴν ἐκλογὴν ἕως αὐτοῦ λίαν συνετέλεσε οὐ μόνον ἡ ἀτομικὴ ἀξιοῦ χρηστότης, ἀλλὰ καὶ τὸ ἱστορικὸν ζῆλον, ὅπερ φέρεται, καὶ τὸ ὅποιον ἐυθυμίζει εἰς ὅλους τοὺς δημοκρατικούς τὸν γενναῖον ἐκείνον καὶ ἀξιοθαύμαστον ἄνδρα, ὅστις ἡγούμενος τῶν στρατιῶν τῆς πρώτης δημοκρατικῆς ἔδρασε τόσας νίκας καὶ κατόπι ὡς δημοκρατικὸς καὶ φιλόπατρις ἀνὴρ παρέσχε τόσα δειγμάτα τοῦ ἀνδρικοῦ αὐτοῦ φρονήματος.

Ὁ Σαδὶ-Καρνώ ἐγενήθη τῇ 11. Αὐγούστου 1831 ἐν Λιμὸς ἐκ πατρὸς, ὅστις ἀνήκε μετὰ τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων, οἵτινες ἠρνήθησαν νὰ ὀρμισθῶσι κίστιν καὶ ὑποταγῆν εἰς τὸν Λουδοβίκον.

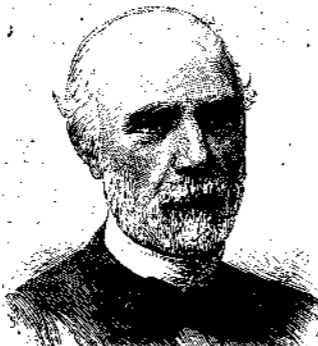
Φίλιππον. Ὁ πατὴρ τοῦ Σαδὶ-Καρνώ ἀπὸ τοῦ 1850 μέχρι τοῦ 1860 μέλος ἐνεργὸν τῆς ἀντιπολιτείας, ἐγένετο εἰς τῶν πρώτων ἰσοβίων γεροισιαστῶν, οἵτινες ἐδημιουργήθησαν διὰ τοῦ νέου δημοκρατικοῦ πολιτεύματος. Τὸ γῆρας καὶ τὸ ἀνεπίληπτόν αὐτοῦ παρελθόν, τῷ ἐξήσφαλισαν τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ὑπόληψιν ὁλοκλήρῳ τοῦ γαλλικοῦ ἔθνους, καὶ ἐὰν ἀκόμη ὡς σύνοικος τοῦ υἱοῦ τοῦ ἐν πόλιν μεγαλοῦ τῶν Ἡλυσίων ἐξασκῆση ἐπ' αὐτὸν ἐπιρροὴν τινα, αὕτη βεβαίως θὰ ἦνε ἐνεργητικὴ διὰ τὸ ἔθνος. Καὶ αὐτὸς ὁ Σαδὶ-Καρνώ ἦτο μέχρι τοῦδε μέλος τῆς Γερουσίας. Τὸ στάδιον αὐτοῦ ἤρχισεν ἀπὸ τοῦ 1870, ὅτε τῇ ἐκτάλῃ τοῦ Γαμβέττα εἶχε διοργανώσει τὴν ἐθνικὴν ἄμυναν ἐν Νορμανδίᾳ. Κατόπι διορίσθη ὑπουργὸς ἐπὶ τῶν

ΓΡΕΒΥ.

ΦΕΡΡΥ.

ΦΡΕΥΣΙΝΕ.

ἄλλων κυρίων προσώπων, ὧν αἱ ἐνέργειαι ἐπέδρασαν ἐπὶ τῆς πορείας τῆς πολιτικῆς ταύτης κρίσεως ἐν Γαλλίᾳ καὶ ὧν τὰ ὀνόματα ὡς ἐκ τούτου ἀπέκτησαν σχετικὴν τινα σπουδαιότητα καὶ ἔγιναν ἀντικείμενον παγκοσμίου περιεργείας.

(ἑπείτα συνέχεια.)

Σ Α Π Φ Ω.

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΚ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΟΣ.)

I.

Κατὰ τινα τῶν τελευταίων θερινῶν ἡμερῶν τοῦ ἔτους 595 π. Χ. οἱ πλεῖστοι τῶν κατοίκων τῆς ἐν Λέσβῳ Μιτυλήνης ἔμενον ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου ὡρας καλεισμένοι: ἐν ταῖς ὁροσεραῖς κατοικίαις των, ὅσαι δὲ ἦσαν ἠναγκασμένοι, ἐνεκὰ τῶν συνήθων τῆς ἡμέρας ἀσχολιῶν, νὰ διατρέγουσι τὰς ὁδοὺς, συχνάκις παρέμερίζον ὑπὸ τὰς στενάς τῶν μεμονωμένων οἰκημάτων σκιάς, ὅπου ἀνεπαύοντο ἐπὶ μικρὰν νωθροὶ καὶ ἀπυθνημένοι. Οἱ προσορμίσαντες τὰ πλοῖα τῶν ναύτων ἐβαρύνοντο ἢ ἀποβῶσιν εἰς τὴν ξηρὰν καὶ ἔμενον ἐν ταῖς κοιτοῖς ὑπὸ τὰ ἐδάλια, ὅπως ἀποφύγουσι τὰς καυματηράς τοῦ ἡλίου ἀκτίνας, ἐνῶ οἱ ἀγνοοῦντες καὶ οἱ ἄλλοι ἐν τῷ ἡμίον ἔργαται ἦσαν παραδεδομένοι εἰς ἀναπαυτικὴν νάρκην εἴτε ὑπὸ τὴν σκιὰν νεωκληθέντων πλοικίων, εἴτε ὑπὸ τὰς καστανέας τῆς καταψύτου προκυμαίας. Ὁ καταδλιπτικὸς καύσων ἐπέχυσεν πανταχοῦ εἰς τὰ περίε

γενικὴν ἀποχαύνωσιν καὶ βαθεῖαν σιγὴν. Ἀνὰ τὴν ἀραιώτερον ὑπαίθριον χώραν ἐφαίνετο ἡ ἀτμόσφαιρα ὡσεὶ ἀσπαίρουσα ἐν κυματισμοῖς πυρὸς.

Ἀλλὰ καὶ ἐν αὐταῖς ταῖς οἰκίαις, εἰς αὐτὰς δὲν ἠδύνατο νὰ εἰσχωρήσῃ τὸ βλέμμα τῶν διαβατῶν, τὴν αὐτὴν ἤσκει ἐπενέργειαν ἡ ἔκτατος τῆς ἡμέρας θερμότης. Ἐξαιρουμένων τῶν θεραπεινῶν καὶ τῶν δούλων, εἰς οὓς ἦν ἀνατεθειμένη ἡ διευθέτησις τῶν τοῦ οἴκου ἐν γένει καὶ οἵτινες περιφέροντο ἐν τοῖς μαγειρείοις, δὲν ἐβλεπέ τις ἄλλην τινα κίνησιν ἢ ἐργασίαν. Ὅλοι ἐκάθηντο ἢ ἐκοίτοντο εἰς τεχνητῶς σκιασθέντα δωμάτια καὶ ἀνεπαύοντο, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὄλιως ἀργοί, ἐν μέρει δὲ ἀσχολούμενοι εἰς ἀσήμαντα ἐργόχειρα. Αἱ σημαντικώτεραι δέσποιναί καὶ παρθέναι ἦσαν ἐξηπλωμένοι μετὰ τὰς ἐλαφράς ἐκείνας ἐκ τῆς νήσου Κῶ ἐσθητάς των ἐπὶ ἀνακλιντῶν, καὶ παρ' αὐτὰ ἐκάθηντο κατὰ γῆς δούλαι, αἵτινες διὰ ταωνείων πτερῶν διαρριπίζουσαι ἐδρόσιζον τὸν ἀέρα.

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΜΑΡΙΑ ΤΗΣ ΟΥΓΓΑΡΙΑΣ ΜΕΤΑ ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΣ ΤΗΣ ΕΠΙ ΤΟΥ ΤΑΦΟΥ ΛΟΥΔΩΒΙΚΟΥ ΤΟΥ Α΄

Κατὰ τὴν ἐλαιογραφίαν τοῦ καθ. φον Λεϊτσενμάιερ.

Μία μόνη οίκια, κειμένη ἐν τῇ ἀριστοκρατικώτερᾳ συνοικίᾳ, παρέχεν ὅλους διάφορον ὄψιν τῆς γενικῆς ἐν τῇ πόλει ἡσυχίας. Πρὸ αὐτῆς ἐξετείνετο ἡ λεωφόρος, ἥτις ἀρχομένη ἀπὸ τῆς πλατείας τῆς ἀγορᾶς καὶ παρεκκλίνουσα πρὸς βορρᾶν ἔφερε πρὸς τὸν περίφημον κῆν τῆς Ἀφροδίτης, ὅστις ἦν ἐκτισμένος ἀριστερᾶ τῆς κατωφερείας τῆς θρενῆς ἐκείνης· ἥτις προσκβάλλουσα ἐκτείνεται παραλλήλως πρὸς τὴν παραλίαν. Ἐν τῇ οίκίᾳ ἐκείνῃ ἐπεκράτει πρὸ μεσημβρίας μεγαλειτέρα ζωρότης. Ἐν τῇ εὐρείᾳ πρὸς τὴν στοᾶν αἰ-

θούση, ἥτις ἦν ἤδη ὑποσκότεινος, διότι κατεβιάσθησαν ὅλα τὰ παραπετάσματα, ἐκάθηστο δέκα περίπου κόραι, ζωηρῶς συνδιαλεγόμεναι, φέρουσαι ἑλαφρὰ καὶ ποικιλόχρᾳ ἐνδύματα καὶ κρατοῦσαι κινᾶραν ἢ ἄλλο τι ἕμιον λύρα μουσικὸν ὄργανον, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἀντήχουν ἐνίοτε οἱ ἐκφεύγοντες διὰ τῶν δακτύλων τόνοι· ἕτερον δὲ ζεῦγος περιεπατεῖ εἰς τὴν αὐλήν, καὶ τοῦτο ἐφαίνετο ὅπως ἀφωσιμένον εἰς σοβαρὰν συνομιλίαν.

(ἔπεται συνέχεια.)

ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ.

Ἡ παραμονὴ τοῦ νέου ἔτους. — Ἁγιοβασιλίτικα δῶρα καὶ οἰκογενειακὰ συγκινήσεις. — Τὸ χαρτοπαίγνιον καὶ τὸ βιδάνιον. — Ἡ βασιλόπηττα. — Ὁ πόθος τοῦ πάππου. — Τὰ καλῆμερα καὶ τὰ τύπανα. — Ἡ μελαγχολία τοῦ ἐγγύου. — Πρὸς μητέρα Ἀρακακίδος. — Ἡ ἐναύσιος ἐσπερίς. — Κι' ὁ χορὸς καλὰ κρατεῖ! . . .

Ὁ τὴν παραμονὴν τοῦ νέου ἔτους ἐπισκεπτόμενος τὰς Ἀθῆνας σχηματίζει ἀκράδαντον πεποιθῆσθαι ὅτι ἡ πρωτεύουσα τοῦ Ἑλληνικοῦ βασιλείου παρεφρόνησε.

Ἀνθρώπινα κύματα κυλίνονται βαρέως εἰς τὰς μεγάλας ὁδοὺς τῆς πόλεως, τὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ, Σταδίου καὶ Αἰδίου, ἀποτελοῦντα σατανικὸν ὄρυμαγδόν. Ἄνδρες, γυναῖκες, παιδιά συνωστίζονται ἐν μέσῳ σὺριγγῶν, ἑλαφρῶν ἐκपुरσοκροτήσεων στρηνῶν ἤχων, βόμβων, μυκηθμῶν, ὠρυγῶν, βρυχιθμῶν ἀγνώστων θηρίων. Ἀπὸ τῶν ἐξωστῶν ἀβραὶ νεάνιδες ἐκσφενδονῶσι κατὰ τοῦ πλήθους ἐκपुरσοκροτικά σφαιρίδια, κάτω νεοὶ καὶ παιδιά συστρέφουσιν ἐκκωφωτικά κρόταλα, φυσῶσι μὲ φουσκωμένας παρυῖας εἰς θαλασσίας κόγχας, ὡς Τρίτονες, ἢ εἰς βυκάνας ὡς Νερμῶδ.

Αἱ Ἀθῆναι κηδεύουσι τὸ ἐκπνέον ἔτος. Οἱ Ἀθηναῖοι προπέμπουσιν ἐν ὄχλοβῳ καὶ ἀλαλήτῳ, ὡς Φρύγες, εἰς τὸν τάφον τοῦ τὸ ἐνεστῶς, προσκαλοῦντες τὸ μέλλον ὅπως βλέπουσιν ἀνερχόμενον ἐκ τοῦ ἀπείρου ἐν μέσῳ χρυσῶν ἀτμῶν πόθων καὶ ἐλπίδων . . .

Τὸ ἔτος ἐν Ἀθῆναις ὁμοιάζει πρὸς ἡθοποιόν, ὃν ὑποδεχόμεθα μὲ ζητωκραυγὰς καὶ χειροκροτήματα καὶ στεφάνους καὶ εἶτα ἐκδιωκόμεν τῆς σκηνῆς μετὰ σურიγγῶν καὶ καγχασμῶν.

Πολύτιμοι τάπητες, ἀλεξήλια ὀλοσηρικά, κομφοτεχνήματα, ἀθύρματα καλλιτεχνικῶς τὰς προσόψεις τῶν καταστημάτων διακοσμοῦντα ἀποτείνουσι νεῦμα προσκλήσεως ἄφωνον εἰς τοὺς διαβάτας. Εἶνε ἡ ἡμέρα τῶν δῶρων, τῶν ἐπινομίδων, τῶν *μισογαμῶν* ἢ ἡμέρα καθ' ἣν, ὡς ὁ ποιητὴς ἐκφράζει διὰ λέξεων καὶ ὁμοιοκαταληξιῶν τὸ αἰσθημα τῆς καρδίας του, ὁ πατὴρ ἢ ἡ μήτηρ, ἢ θυγάτηρ ἢ ἡ φίλη, ὁ σύζυγος ἢ ὁ φίλος αἰσθητοποιοῦσι τὴν στοργήν, τὴν ἀφυσίωσιν, τὸν ἔρωτα ὑπὸ μορφῆν ὑφάσματος ἢ βιβλίου, λευκώματος ἢ φελλίου, δίδοντες ὡς εἰπεῖν μετὰξινον ἢ χρυσοῦν φίλημα εἰς τὰ φίλτατά των ἔντα.

Ὡ! ποίας συγκινήσεις προξενοῦσι τ' Ἁγιοβασιλίτικα! ποῖαι σκηναὶ συνοδεύουσιν αὐτά, σκηναὶ θελκτικαὶ, ἀρρητον ἀποπνεύουσαι οἰκογενειακὸν ἄρωμα! Ἰδέτε τὸ ἀγγελοπρόσωπον, τὸ βροστρυχωτὴν ἔχον κόρην κοράσιον ἐκεῖνο πῶς ἐναγκαλιζέται τὴν πλαγγόνα ἢν τῷ ἐδώρησαν, πῶς τὴν θωπεύει μὲ τὰ παχουλά χεράκια του, πῶς τὴν φιλεῖ μὲ τὰ ἀποπνεύοντα γάλα ἀκόμη χειλάκια του, πῶς τῇ ἀποτείνει τρυφερὰς στοργῆς ἐκφράσεις. Ἐν τῇ νηπιακῇ ἐκείνῃ καρδίᾳ ἐξηγέρθη τὸ γυναικεῖον ὀρμέφυτον· τὸ κοράσιον ἐκεῖνο εἶνε ἤδη μήτηρ.

Ἰδέτε ἐκεῖ, ἐν τῷ ἐστιατορίῳ, ποῖα ἀπαστρέποντα ἐξ ἀνοπομνησίας βλέμματα προσηλοῦνται ἐπὶ τοῦ ἀνοιγομένου δέματος τῶν δῶρων! αἱ καρδίαι πάλλονται· αἱ ἀναπνοαὶ

μάλις ἀκούονται· αἴφνης ἀκτὶς χαρᾶς, ἀκτὶς ἀνεκλαλήτου εὐτυχίας φωτίζει τοὺς ὀφθαλμούς, ὁ μικρὸς πόθος, τὸ προσφιλὲς ὄνειρον ἐξεπληρώθη! Ἡ ψυχὴ εἶνε τὸσον μικρὰ εἰσέτι ὥστε ἐν ἄθυρμα ἀρκεῖ νὰ τὴν πληρώσῃ, βραδύτερον, βραδύτερον καθίσταται ἄβυσσος καὶ δὲν εὐρίσκωμεν ἀρκοῦσαν εὐτυχίαν ἐπὶ τοῦ κόσμου ὅπως ἐμπλήσωμεν τὸ φοβερὸν κενὸν ὅπερ χαίνει ἐν ἡμῖν! . . .

Ἀλλὰ μακρὰν τὴν στιγμήν ταύτην, ἡ μεμφίμορος φιλοσοφία, ἡ μελανοπτεροῦς νυκτερίς τοῦ πνεύματος, μακρὰν ἐκ τοῦ δωματίου τούτου ἐν ᾧ ἡ ἐγγονή, δροσερὰ δεκαεξαετὶς κόρη κάμνει ἐκπληξιν εἰς τὸν πολὺν πάππον παρουσιάζουσα ἕξαφνα εἰς αὐτὸν ἐν ζεῦγος ἐμβάδων, ὅπερ τὸσον καιρὸν ἐκέντα, ἢ πονηρὰ, κρυφίως· Ἰδέτε τὸ γλυκὺ μειδίωμα τὸ φωτίζον τὴν γηραιάν του μορφήν, ἀκούσατε τὸ πλήρες εὐχῶν, φίλημα ὅπερ ἀποτίθησιν ἐπὶ τῆς ῥοδόχρου παρυῖας. Ὡ μυστηριώδεις νόμοι διέποντες τὴν ἀνθρωπίνην καρδίαν· πῶς καταρωθεῖτε νὰ καθιστᾶτε μίαν ὑπαρξίν τὸσον εὐδαίμονα μὲ ὀλίγα ἔρια ὑπὸ προσφιλοῦς χειρὸς συναρμοσθηθέντα!

Ἐν τούτοις ἡ φωτεινὴ αὐτὴ εἰκὼν τῆς οἰκογενειακῆς εὐτυχίας ἔχει καὶ τὸ σκοτεινὸν τῆς μέρας· τὰ δῶρα τῆς πρώτης τοῦ ἔτους καθιστῶσιν ἐνίοτε ἀληθῆ βάσανον· αἱ σημεριναὶ κοινωνικαὶ ἀπαιτήσεις· ἡ μανία εἰς ἐπιδείξεις ὑπεισέδουσε καὶ ἐνταῦθα· διὰ τοῦτο ἐν τῇ ἀριστοκρατικῷ μεριδί τῆς ἀθηναϊκῆς κοινωνίας ἡ προσφορὰ δῶρου καταλλήλου, δυναμένου νὰ χρησιμεύσῃ ὡς βροντόφωνος *réclame* τοῦ πλούτου ἢ τῆς καλαισθησίας τοῦ δωροῦντος, καθίσταται ἀντικείμενον μακρᾶς καὶ ἀνιαρᾶς σκέψεως, καὶ ἀφορμὴ δαπάνης, ἥτις ἀφαιμάσσει λίαν ὀδυνηρῶς τὸ βαλάντιον ἐκείνων ὅτινες τὸ Λύδιον ἄρωμα τῶν πλουσίων πεζοὶ μὲν βαδίζουσι, τέθριππον δὲ ὄνειρεύονται.

Περὶ τῶν τοιούτων δῶρων εἶπε τις τοὺς βαθεῖς τούτους λόγους: „Σήμερον δὲν χαρίζομεν διὰ νὰ εὐχαριστηθῶμεν ἡμεῖς οἱ δίδοντες, ἢ οἱ ἄλλοι, οἱ λαμβάνοντες, ἀλλ' ἵνα θαυμάσωσιν οἱ τρίτοι, οἱ μήτε λαμβάνοντες μήτε δίδοντες.“

Τὴν παραμονὴν τοῦ νέου ἔτους μικροὶ καὶ μεγάλοι θὰ τὰ κόψουν· ἡ εὐμενὴς ἢ δυσμενὴς φορὰ τῆς τύχης θὰ συνδραστῆ πρὸς τὴν γενειῶσαν μορφήν τοῦ ἄγγα ἢ τὴν χλωρωτικὴν ὠχρότητα τῆς δάμας. Ἐν τοῖς καφενεῖσι περὶ τραπέζας κύπτουσιν οἱ παῖκται πρὸ τῶν στρεφόμενων παιγνιοχάρτων καὶ ἐν μέσῳ τοῦ μεταλλικοῦ ἤχου τῶν χαλκῶν νομισμάτων ἐκβάλλουσιν ἀναφωνήσεις χαρᾶς ἢ ἀγρίας κατὰ τῆς τύχης βλασφημίας, δάκνουσι μανιωδῶς τὸν δάκτυλον, ἐν ᾧ τὸ βιδάνιον τὸ ἀνάλογον πρὸς τὸ ἐκάστοτε κέρδος

μεριδίον τοῦ καφενεῖου ρίπτεται εἰς τὸ ἐπὶ τῆς τραπέζης πινάκιον.

Ἐν τοῖς κυβείοις γίνονται τὰ αὐτὰ ἐν μεγαλογραφίᾳ. Ἐκεῖ παραφοραὶ ἀγαλλιάσεως, κραυγαὶ λύσεως μετὰ νευρικῶν συστροφῶν τῆς χειρὸς ὑποδέχονται τὸ εὐμενὲς ἢ δυσμενὲς χαρτίον· περὶ δὲ τῶν διὰ πρασίνης ἐρέας κεκαλυμμένων τραπέζων, οἱ παῖκται ἀγρυπνοῦσι παννύχιον. Τὴν πρῶϊαν κἀτέρχονται τῆς λέσχης, τινὲς μὲν ἀκτινοβολοῦντες μετ' ὅλην τὴν φρικώδη καρηβαρίαν των, οἱ πολλοὶ δὲ κάτωχοι, συντετριμμένοι, ἐνίοτε ἀπέλπιδες, οὐχὶ δὲ σπανίως ἢ ψυχρὰ ἐωθινὴ αὐρὰ ὀδυνατεῖ νὰ δροσίση τὰ πυρέσσοντα μέτωπα ὑπὸ τὰ ὅποια τολυπεύεται ἡδὴ ἀπαισία καὶ φοβερὰ ἀπόφασις . . .

* * *

Ἀλλαχοῦ ὅμως αἱ συγκινήσεις εἶνε ἰλαρότεραι. Ἐν τῷ κόλπῳ τοῦ οἰκογενειακοῦ βίου, ἐν κύκλῳ γονέων καὶ συγγενῶν, τελεῖται ἡ κατ' ἐξοχίην ἑλληνικὴ οἰκογενειακὴ ἐορτὴ· κόπτεται ἡ βασιλόπηττα.

Ἰδοὺ βραχεῖα σκιαγραφία τῆς ἐορτῆς ταύτης, ἣν ἔγραψα ἄλλοτε.

Ἐν τῷ θερμῷ ἐστιατορίῳ, περὶ στοργυλὴν τράπεζαν κάθηται ὅλη ἡ οἰκογένεια. Ὁ λευκόθριξ πάππος, ἀπόστρατος συνταγματάρχης· ὁ πατὴρ, τοῦ ὁποίου λευκάει ἤδη που καὶ που ἡ κόμη· ἡ μήτηρ, ὠραία γυνή, σύμμετρα καὶ εὐγενὴ ἔχουσα χαρακτηριστικὰ· ἡ κόρη, χαριστάτη νεάνις, ἔχουσα ὅλην τὴν καλλονὴν τῆς μητρὸς τῆς πρὸς δὲ καὶ ὅλην τὴν δροσερότητα δεκαοκτῶ ἀνοίξεων· ὁ υἱός, δεκαετὴς παιδίον, εὐφρεῖς καὶ ἐκφραστικὸς ἔχον ὀφθαλμούς.

Ἐν τῇ ἐστίᾳ τρίζουσιν οἱ δαυλοὶ· ἡδὺ θάλπος ἐπικρατεῖ ἐν τῷ ἐστιατορίῳ ἐφιδροῦν καὶ θαμβοῦν ἔσωθεν τὰς ὑάλους τῶν παραθύρων.

Πᾶσαι αἱ κεφαλαὶ κύπτουσι, καὶ πάντες οἱ ὀφθαλμοὶ παρατηροῦσι μετὰ προσοχῆς, μετὰ συγκινήσεως τὴν χεῖρα τῆς μητρὸς· ἥτις κόπτει τὴν βασιλόπητταν.

Ἀλλὰ διατὶ τοσαύτη συγκίνησις ἐπὶ πασῶν τῶν φυσιογνωμιῶν;

Διότι ἕκαστος ἔχει κατὰ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ, ἓνα πόθον, μίαν ἐλπίδα, καὶ ἂν τὸ ἀργυροῦν νόμισμα εὐρεθῆ ἐν τῷ τεμαχίῳ τῆς πῆττας του, θὰ εἶνε αἶσιον προοιωνίσμα ὅτι θὰ ἐκπληρωθῆ ὁ πόθος ἐκεῖνος, ὅτι θὰ πραγματοποιῆ ἡ γλυκεῖα ἐλπίς. Διὰ τοῦτο κτυποῖσι τὸσον αἱ καρδίαι.

Ὁ πατὴρ μέλλει νὰ ἐπιχειρήσῃ σπουδαίαν ἐπιχείρησιν, ἥτις ἂν ἐπιτύχῃ θὰ ἐξασφαλίσῃ μεγαλειτέραν εὐτυχίαν εἰς τὴν προσφιλεῖ του οἰκογένειαν.

Ἡ μήτηρ συλλογίζεται τὸν πρωτότοκον υἱὸν τῆς, ὅστις εἶνε εἰς τὰ ξένη. Σπουδάζει τὴν ἱατρικὴν ἐν τῇ χιονισμένῃ Γερμανίᾳ. Τὶ κάμνει τοιαύτην ὥραν τὸ ἀγαπητὸν τῆς παιδί; Εἶν' εὐθυμον ἢ μελαγχολικόν; Ὡ ἂν πῶσι εἰς αὐτὴν τὸ νόμισμα, θὰ σημαίνῃ ὅτι ὁ υἱός τῆς θὰ ἐπιστρέψῃ αἰσίως ἐκ τῆς ξενιτειᾶς, καὶ θὰ τὸν σφίξῃ πάλιν εἰς τὴν ἀγκάλην τῆς . . .

Ἡ νεάνις διανοεῖται τὸν μνησθηρὰ τῆς· εἶνε ὠραῖος καὶ ἀνδρεῖος ἀνθυπολοχαγὸς τοῦ πυροβολικοῦ καὶ τὸν λατρεῖ· ἀπαιτεῖται νὰ προβιβασθῆ εἰς ὑπολοχαγὸν διὰ νὰ συζευθῶσιν ὅστω ἀπεφάσισαν αἱ οἰκογενεαὶ των· διὰ τὴν εὐτυχίαν τῆς χρειάζεται ἐν χρυσοῦν σειρήτιον ἔτι ἐπὶ τοῦ πιλικίου του, ἐν ἄστρον ἐπὶ τοῦ περιλαιμίου τῆς στολῆς του. Τί θ' ἀπαντήσῃ ἡ βασιλόπηττα, θὰ προβιβασθῆ ἄρα γε ταχέως; Καὶ ὑπὸ τὸ ὠραῖον στήθος τῆς κάλλεται γοργῶς ἡ ἐρῶσα καρδία τῆς.

Ἀλλὰ τὸ παιδίον τί συλλογίζεται; Ἐν μέσῳ τῆς ἡδαιᾶς ἐκείνης τοῦ ἐστιατορίου θαλπρωθῆ, ἐν ᾧ ἡ πορτοκαλλόχρους

φλοῦς περιτρώγει τοὺς κορμούς τῶν δένδρων, σχηματίζουσα φαντασιώδη βουναὶ καὶ σπήλαια καὶ μαγικά παλάτια, τὸ εὐαίσθητον παιδίον συλλογίζεται τοὺς πτωχοὺς, τοὺς πεινῶντας καὶ κρυόνοντας. Ἐξω γογγύζει ὁ ἀνεμὸς, σείων σφοδρῶς τὴν πρὸ τοῦ παραθύρου των πεύκην. Εἰς πόσα χαμόσπιτα δὲν θὰ ἔχουν ἄρα γε νὰ φαγῶν τὴν ἐπίσημον ἐκείνην ἐσπέραν; πόσα δάκρυα, χύνονται σιωπηλῶς, ἐν τῇ σκοτίᾳ, ἐντὸς τῶν βακῶν τῆς ἐνδείας. Ὡ! πῶς τοὺς λυπεῖται τοὺς ταλαιπώρους πτωχοὺς, τοὺς βίγουντας δι' ἑλλειψίν ἀνδράκων καὶ δι' ἑλλειψίν στοργῆς! . . . Πῶς ἤθελε νὰ τοὺς βοηθήσῃ, νὰ τοὺς παρηγορήσῃ! Ἄν πῶσι εἰς αὐτὸ τὸ ἀργυροῦν νόμισμα θὰ τὸ δώσῃ εἰς τὸ πρῶτον πτωχὸν παιδίον, τὸ ὅποιον θὰ συναντήσῃ εἰς τὸν δρόμον ὠχρὸν καὶ μαραμένον.

Ὁ δὲ πάππος, ὁ λευκόθριξ πάππος, τί διανοεῖται καὶ εἶνε τὸσον συγκεινημένος; ὄλον τὸ γεροντικὸν του αἷμα ἀπὸ τῆς καρδίας του ἀνέβη εἰς τὸ πρόσωπόν του, ἐπὶ τοῦ ὁποίου διακρίνεται πλατεῖα οὐλή, φοβερὰς σταθίδας ἣν εἶχε λάβῃ εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Ἀκροπόλεως. Τὶ μέγα πρᾶγμα συλλογίζεται ὁ πάππος;

Ἰδοὺ ἕκαστος ἐρευνᾷ εἰς τὸ τεμαχίον του, προσπαθεῖ ν' ἀνεύρῃ τὸ ζητούμενον.

Ἡ στιγμὴ εἶνε ἐπίσημος! . . .

Αἴφνης ἀκούεται ἡ φωνὴ τοῦ πάππου.

— Δόξα νᾶχη ὁ Θεός! τὸ εὐρήκα! . . .

Καὶ ἐκ τῆς ἀγαλλιάσεως ἀναπηδᾷ μετὰ νεανικῆς ἐκινησίας ἀκτινοβολῶν ἐξ εὐδαιμονίας, σφίγγων ὡς θησαυρὸν ἀνεκτίμητον τὸ ἀργυροῦν νομισμάτιον.

— Ἐλάτε νὰ σᾶς φιλήσω ὅλους! ἀναφωνεῖ ἠχηρῶς, καὶ ἐναγκαλιζέται, κατασπάζεται μικροὺς καὶ μεγάλους.

Τὶ εἶχε διανοηθῆ ὁ γέροντ' ἀγωνιστῆς καὶ εἶνε τὸσον εὐτυχής;

Εἶχε διανοηθῆ τὴν γλυκεῖαν Πατρίδα, δι' ἣν ἤρχισε ν' ἀπελπίζεται ἡ θερμουργὸς ψυχὴ του ἄλλην τὴν ἔχεν ὄνειροπολήσῃ καὶ ἄλλην τὴν ἐβλεπε! Δι' αὐτὸ ἠθέλησε νὰ ἐρωτήσῃ τὴν βασιλόπητταν ἂν θὰ πραγματοποιῆ τὸ ὄνειρον ἐκεῖνο.

Καὶ ἡ βασιλόπηττα ἀπήντησε: Ναὶ θὰ ἐκπληρωθῆ τὸ ἱερὸν ἱδανικὸν τοῦ ἔθνους.

Ἦρπασεν ὁ γέροντ' ἐν ποτήριον καὶ ὀρθός, σφῶδρα συγκεινημένος, ἀνεφώνησε βροντωδῶς.

— Προτίνω ὑπὲρ τοῦ μεγαλείου τῆς Ἑλλάδος! Ζήτω ἡ Πατρίς! . . .

Πολύτιμοι ἦσαν καὶ τῶν ἄλλων οἱ πόθοι, καὶ θὰ ἦσαν εὐτυχεῖς ἂν ἐπιπτεν εἰς αὐτοὺς τὸ νόμισμα· ἀλλὰ πρὸ τῆς χαρᾶς τοῦ πάππου ἐξηλείφθη ἡ λύπη των· τὸ φῶς τῆς ἀγαλλιάσεώς του ἐφώτισε τὰ πρόσωπά των· πάντες ἐλάτρευον ὡς θεᾶν τὴν Πατρίδα ἐν τῇ οἰκίᾳ ἐκείνῃ· διὰ τοῦτο πάντων τὰ ποτήρια συνεκρούσθησαν μετ' ἐνθουσιασμοῦ, καὶ μία φωνὴ ἀντήχησεν ἐν τῷ δωματίῳ.

— Ζήτω ἡ Πατρίς!

Ὁ γέροντ' ἀναφώνησεν ἐκένωσε μέχρι πυθμένος τὸ κύπελλον του· ἀλλὰ δὲν ἔπτε μόνον τὸν οἶνόν του· ἔπτε καὶ ὀλίγα δάκρυα, τὰ ὅποια εἶχον κυλίση ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν του!

Κρούεται ἰσχυρῶς ἡ θύρα σας.

— Νὰ τὸ ποῦμε; ἐρωτῶσι παιδικαὶ τινὲς φωναί.

Καὶ πρὶν δώσῃτε ἀπάντησιν ἀρχίζουσι τὰ κάλαντα, ἄτινα ἐνταῦθα λέγονται *καλῆμερα*· τὰ ἔχετε ἤδη συνηθίσῃ ἐκ τῆς παραμονῆς τῶν Χριστουγέννων, καὶ δὲν ἀγνοεῖτε ὅτι μὲ ὀλίγα κερμάτια δύνασθε νὰ ξεφορτωθῆτε τοὺς μικροὺς βαφωδοῦς. Ἀλλὰ τί ἐκκωφωτικὸς βρόντος τυμπάνου, ἀνα-

μιμήσκων τὴν Κωνσταντινούπολι καὶ τὸ βαμαζάνιον, τί ὄξυς ὡς αἰχμή βελόνης ἤχος αἰλοῦ διατρυπῶν τὰ ὄτα, πληροὶ τὰς λεωφόρους καὶ τὰς ἀγυῖας τῶν Ἀθηνῶν; Μὴν ἐπέδραμον αἴφνης οἱ Ὀἰννοὶ εἰς τὴν πόλιν τῆς Παλλάδος καὶ πανηγυρίζουσι; Ὅχι· εἶνε Ῥωμαῖοι φάλλοντες τὰ καλήμερα. Φαίνεται ὅτι δὲν εὑρίσκεν ἄλλον τρόπον ὁ Θεὸς νὰ παρηγορήσῃ τοὺς κωφοὺς τῶν Ἀθηνῶν, διότι δὲν τοῖς ἔδωκε τὴν ἀκοήν, καὶ τοὺς ἐξαπέστειλε τὰ νταούλια καὶ τὰ σουραούλια διὰ νὰ σιγαθῶσιν οἱ ἀκούοντες τὰ ὄτα των. Νὰ μὴ ἔχῃ τις ὄτα, ὡ ἄιστον εὐδαιμονίας! Τὸ κάλλιστον μέρος τῆς

τιον, τὸ πρόσφθες δωμάτιον, τὸ πλήρες ἀτμοσφαιρᾶς ἀγάπης καὶ φιλημάτων, ὅπου ἐφέλλισε τὰς πρώτας βρεφικὰς λέξεις, καὶ ὅπου τῶρα ἡ θέσις του εἶνε κενή . . .

Πολλὸ θὰ εὐχαριστηθῶ ἂν αἱ γραμμαὶ ἀς γράφω πέσωσιν εἰς τὰ βλέμματα μητρὸς τινος ἐχούσης τὴν θυγατέρα της ἐν τῷ Ἀρσακείῳ. Μὴ ἀνησυχῇ, καλὴ γύναι, ἡ κόρη σου θὰ περάσῃ ὡραίαν ἐσπέραν. Εἰξεύρεις ἴσως ὅτι τὰς παραμονὰς τοῦ νέου ἔτους τελεῖται ἕκαστον ἔτος ἐσπερὶς ἐν τῷ

ΑΜΑΡΤΙΑΙ ΓΟΝΕΩΝ.

Εἰκὼν ὑπὸ M. Hixley.

πομπῆς ταύτης — πρὸ πάντων διότι εἶνε ἄφωνον — εἶνε οἱ πελώριοι πολύχρωμοι φανοὶ ἐν σχήματι ἀτμοπλοίου ἢ πύργου περιγυρόμενοι ἀπὸ καφενεῖου εἰς καφενεῖον καὶ ἀπὸ ξενοδοχείου εἰς ξενοδοχεῖον πρὸς τέρψιν τῶν ὀφθαλμῶν βεβαίως — μετὰ τὴν τῶν ὄτων! . . .

Ἄλλ' ἐν ᾧ οἱ οὐρανοὶ ἀγάλλονται, χαίρει ἡ κτίσις ὅλη,

ὅπως λέγει τὸ καλήμερον, ὁ πρὸ τινων μηνῶν εἰς Ἀθήνας ἔλθων πρωτοετής φοιτητής, καθήηται μελαγχολικὸς ἐν τινι ξενοδοχείῳ, ἀγνωστος ξένος ἐργένης· καὶ ἐν ᾧ τρώγει τὸ φαγητὸν τῆς ξενιτειᾶς, τὸ πνεῦμά του ἵπταται πρὸς τὸ γενέθλιον ἔδαφος, διέρχεται διὰ πολλὸ γνωστῆς θύρας, ἀνέρχεται πολὺ γνωστὴν κλιμακα καὶ εἰσέρχεται εἰς τὸ δωμά-

τιον Ἀρσακείῳ. Μεταβαίνει ὁ βασιλεὺς καὶ ἡ βασίλισσα καὶ ἡ βασιλικὴ οἰκογένεια· ἡ μεγάλη του Παρθεναγωγείου αἰθουσα ἀπαστράπτει φαερόρος καὶ περιανθής.

Αἱ μαθητρίαι ἀνακρούουσι ἐξαίρετα μουσικὰ τεμαχία· ἡ δὲ βασίλισσα, ἡ λατρευτὴ Ὀλγα μας διανέμει εἰς τὰς μαθητρίκας τὰ πρωτοχρονιάτικα δῶρα. Ὡ! τί χαρὰ! Ἰδοὺ ἡ βασίλισσα ποιεῖται ἑναρξίν τοῦ χοροῦ μετὰ τινος τῶν μαθητριῶν· πενήθοντα, ἐξήκοντα χαριτωμένα ζεύγη περιστρέφονται παιδρῶς πρὸς τοὺς γοργοὺς καὶ μελωδικούς φθόγγους. . . . Εἶτα ἔρχεται ἡ ὄρα τῶν γλυκισμάτων καὶ τῶν ἀναψυκτικῶν, εἶτα πάλιν ἄρχεται ὁ στρόβιλος ἡ ὁ τετράχορος καὶ οἱ ἄβροὶ πόδες περουνται. . . . Ἄν ἦτο δυνατόν ἡ νύξ ἐκείνη νὰ διαρκέσῃ ὅσον τρεῖς νύκτες! φεῦ! δὲν εἶνε

δυνατόν· πολλὰ ζεύγη ὀμμάτων παρακολουθοῦν μετ' ἀγωνίας εἰς τὸ ὠρολόγιον τὴν πορείαν τοῦ ὠροδείκτου. Μεσονύκτιον· τόσον γρήγορα! Ὁ βασιλεὺς δίδει τὸ σύνθημα τῆς ἀναχωρήσεως· αἱ κρινοδάκτυλοι χεῖρες ἀνακρούουσι τὸν ἐθνικὸν ὕμνον ἐπὶ τοῦ κλειδοκυμβάλου καὶ ἡ βασιλικὴ οἰκογένεια ἀπέρχεται. Ἄλλὰ τί; ἀπὸ τῶρα νὰ κατακλιθῶσι; Ὅταν ὁ νοῦς κατέλθῃ εἰς τοὺς πόδας, καὶ καταβαίνει ὅταν χορεύομεν λέγει ὁ Κάρρ, εἶνε δυνατόν ν' ἀναβῆθ' ἀπὸ μῆς εἰς τὴν κεφαλὴν; Νὰ κοιμηθῶσι; Κι' ὁ χορὸς καλὰ κρατεῖ ὡς λέγει τὸ δημοτικὸν τραγοῦδι τοῦ χοροῦ. Τότε ἀρχεται ὁ ζωηρὸς, ὁ τρελλὸς χορὸς, τότε ἐκρήγνυται ἡ νεανικὴ εὐθυμία ἢν συνεκράτει πως τὸ πρὸς τοὺς βασιλεῖς σέβας.

Ἡ λυπημένη μητὴρ, ἀπόμαζον τὰ δάκρυά σου, ἡ θυγάτηρ σου δὲν αἰσθάνεται τὴν ἄλλειψίν σου ἀπόψε· με ὀφθαλμοὺς ἀπαστράπτοντας, με πρόσωπον βοδόχρουν ἀνέρχεται εἰς τὸ πάλλευκον κρεββατάκι τῆς νὰ κοιμηθῆ· πολλὰκις ἴσως σὲ ὠνειρεύθη εἰς τὸν ὕπνον τῆς ἐκεῖ, ἀλλὰ τὴν νύκτα ταύτην ὅταν κλείσῃ ὁ ὕπνος τοὺς ὀφθαλμούς της, παρὰ τὸ προσκεφάλαιόν της θὰ θυροβῆ ὁ χορὸς με τοὺς μελωδικούς ρυθμούς του, οἱ ἀργυρόχοι γέλωτες τῶν συνομηθῶν της, θ' ἀπαστράπτῃ ἡ ἑορτὴ μετὰ τῶν πολυφώτων καὶ τῶν ἀνθέων, ἐν μέσῳ τῶν ὁποίων ὡς ἐν περιχρῶσῳ πλαισίῳ θὰ ἐκλάμπῃ ἡ ἀγγελικὴ μορφή της βασιλισσῆς! . . .

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ Π. ΚΟΥΡΤΙΑΝΣ.

1. ΣΑΔΗ-ΚΑΡΝΩ. Πρόεδρος τῆς γαλλικῆς δημοκρατίας (ἐν σελ. 1), Ἀνάγν. σελ. 7.
2. ΡΩΜΑΙΟΣ ΚΑΙ ΙΟΥΑΙΕΤΤΑ. Κατὰ τὴν εἰσαγωγήν τοῦ O. Vermeiren (ἐν σελ. 4-5).
3. ΓΡΕΒΥ, ΦΕΡΥ ΚΑΙ ΦΡΕΪΣΙΝΕ (ἐν σελ. 8), ἀνάγν. σελ. 7.
4. Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΜΑΡΙΑ ΤΗΣ ΟΥΓΓΑΡΙΑΣ ΜΕΤΑ ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΣ ΤΗΣ ΕΠΙ ΤΟΥ ΤΑΦΟΥ ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΥ ΤΟΥ Α'. Κατὰ τὴν εἰσαγωγήν τοῦ καθηγ. φῶν Λεϊτσεμιάτερ (ἐν σελ. 9). Ἡ εἰκὼν αὕτη παριστάνει ἀξιοσημείωτον συμβεβηκὸς ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς Ουγγαρίας. Δύο βασιλίδες, ἰσάμενοι παρὰ τὸν σαρκοφάγον τοῦ βασιλέως Λουδοβίκου τοῦ μεγάλου, εἶνε μάρτυρες τῆς εἰς βασιλέα στέψεως προδύτου, σφετερισθέντος τὴν ἡγεμονίαν. Ὅτε ὁ Λουδοβίκος ἀπέθανε τῷ 1882, ἀφ' οὗ συνήνωσε τὰ στέμματα τῆς Ουγγαρίας καὶ Πολωνίας, συναθροισθέντες οἱ εὐπατριδαί τῆς Ουγγαρίας τῇ 17. Σεπτεμβρίου 1882 ἐν Στουλβαίτσενβουργ αἰμοσάν πίστιν καὶ ὑποταγὴν τῇ νεαρῇ αὐτοῦ θυγατρὶ Μαρίᾳ καὶ ἀνεκήρυξαν αὐτὴν βασίλισσα τῆς Ουγγαρίας. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ Μαρία ἠρῖθμει μόλις 16 ἐτῶν ἡλικίαν, ἀνέλαβε τὴν κηδεμονίαν ἐπὶ τοῦ θρόνου ἡ μητὴρ αὐτῆς Ἐλισάβετ. Ἄλλ' ἡ κυβέρνησις ταύτης δὲν ἦτον ἀρκούντως ἰσχυρὰ, ὅπως περιορίσῃ τὰς πανταχοδὲν ἀναφυομένας ἐχθρας μετὰ τῶν εὐγενῶν τῆς Ουγγαρίας. Ηνωτοειδείς καὶ ἀδικακοποι στάσεις ἐτάρασσαν τὴν εἰρήνην τοῦ κράτους καὶ ὅτε ἡ Μαρία ἐμνηστεύθη τὸν κατόπιν αὐτοκράτορα τῆς Γερμανίας Σιγισμουῖνον, οὐδέλλως ἐβελτιώθησαν τὰ ἐσωτερικὰ πράγματα τῆς Ουγγαρίας. Κατὰ τὴν αὐτὴν ἐποχὴν ἡ ἑτέρα θυγάτηρ τῆς Ἐλισάβετ Χέδβιγ ἠναγκάσθη παρὰ τὴν θέλησίν της, ἐνεκὰ πολιτικῶν λόγων, νὰ συζευθῆ τὸν ἡγεμόνα τῆς Λιθουανίας, ὅστις τὴν ἐπαρχίαν ταύτην συνήνωσε μετὰ τῆς Πολωνίας καὶ ταύτην ἀπέσπασεν ἀπὸ τοῦ στέμματος τῆς Ουγγαρίας. Ἐπὶ τούτῳ οἱ κληρικοὶ καὶ οἱ εὐπατριδαὶ ἐξύφανακ συνωμοσίαν, ἧς οἱ ἀρχηγοὶ ἐσπευσαν εἰς Νεάπολιν ὅπως προσφέρωσι τὸ ουγγρικὸν στέμμα εἰς τὸν Κάρολον τοῦ Δυρραχίου. Ὁ πονηρὸς οὗτος εὔρε τὴν περίστασιν καταλληλὴν πρὸς πραγματοποιήσασιν τῶν σχεδίων του ἦλθεν εἰς τὴν Ουγγარიαν καὶ ἐνεὸς ὀλίγου προσέκλισε τὸσους ὀπαδοίς, ὥστε νὰ κηρυχθῆ αὐτὸς βασιλεὺς καὶ νὰ ἐκθρονισθῆ ἡ Μαρία. Ὅτε ὁ Κάρολος ἐπορεύθη εἰς Στουλβαίτσενβουργ διὰ νὰ λάβῃ τὸ στέμμα, ἠνάγκασε καὶ τὰς βασιλίδας νὰ τὸν συνοδεύσωσιν, διότι διὰ τῆς παρουσίας των ὁ λαὸς θὰ ὑπέθετεν ὅτι ἐβελουσίως παρηγοῦντο τῶν ἐπὶ τοῦ θρόνου δικαιωμάτων των. Τῇ 31. Δεκεμβρίου 1885 ἐγένετο ἡ στέψις τοῦ Καρόλου. Ἡ εἰκὼν ἡμῶν παριστάνει τὴν συγκινητικὴν στιγμὴν, καθ' ἣν αἱ βασιλίδες διαρκούσης τῆς τελετῆς γονυπετοῦσι πρὸ τοῦ τάφου τοῦ Λουδοβίκου, ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, καὶ διὰ θερμῶν δακρῶν καταβρέχουσι τὸ ψυχρὸν μάρμαρον. Ἡ θεὰ αὕτη εἶχε συγκινησίει πολλοὺς τῶν μεγιστάνων. Μετὰ πάροδον ὀλίγου χρόνου οἱ ὀπαδοὶ τῆς βασιλισσῆς ἐπετέθησαν κατὰ τοῦ Καρόλου καὶ ἐπλήρωσαν αὐτὸν θανατηφόρος, ἡ δὲ Μαρία ὑπανδρευθεῖσα κατόπιν τὸν Σιγισμουῖνον ἀνεκήρυχθη αὐτῆς βασίλισσα τῆς Ουγγαρίας.

5. ΑΜΑΡΤΙΑΙ ΓΟΝΕΩΝ. Εἰκὼν ὑπὸ M. Hixley (ἐν σελ. 12). Καλλιτέρας διήλθον ἡμέρας εἰς τὴν ζωὴν των αἱ δύο αὗται πτωχαὶ κόραι. Ἡ οἰκογένειά των ἀπῆεν εἰς τὰς εὐποριώτερας τῆς χώρας — ἕως οἱ ἦλθεν ἡ συμφορὰ καὶ κατέστρεψεν αὐτὴν.

Ἡμέρα ἦτο μεγάλη ἑορτῆς. Ὁ γέρον ἄρχοντας, ὁ πάππος τῶν δύο τούτων κορασιῶν, εἶχε προσκεκλημένους. Ἡ πολυτέλης τράπεζά του δὲν ἀνταπεκρινετο καθόλου πρὸς τὰς δειπνάς τῆς ἐκκλησίας καὶ ὁ παρὸν ἀντιπρόσωπος αὐτῆς, μὴ γνωρίζων εἰσέτι τὰς ἐξέτι τοῦ πλουσιοῦ γέροντος, ἐτόλμησε νὰ τὸν ἐνθυμίσῃ ὅτι ἦτο μεγάλη Παρασκευὴ. Ὁ γέρον ἀπήνητησεν εἰς τοῦτο διὰ χλευαστικῶν γέλωτος καὶ διὰ νὰ τῷ ἀποδείξῃ πῶς αὐτὸς ἐπίμα τὴν ἡμέραν ταύτην τὴν διέταξε ν' ἀναμίσξῃ τὰ χαρτὰ. Ὁ ἱερεὺς ὄχι μόνον ἠρνήθη νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὸ χαρτοπαίγνιον, ἀλλὰ καὶ ἀπηγόρευσεν εἰς τὸν ἀσεβῆ νὰ παίξῃ κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην καὶ ἔρριψε τὰ χαρτὰ εἰς τὸ πῦρ. Τὸ μαστιγῶν ἀνήμεψέ τὴν γενναίῳ ταύτῃ πρῆξεν. Αἱματοβαφεὲς ἔχων τὸ ὠχρὸν πρόσωπον, ἐγκατέλειπεν ὁ μαστιγῶδες τὴν αἰθουσαν τῆς εὐτυχίας. Ἄνομαι γονεῖν ἐλείπονται ἐπὶ τὰ τέκνα αὐτῶν μέχρι τρίτης καὶ τετάρτης γενεᾶς· ἀνεφώνησεν ἀπερχόμενος ὁ ἱερεὺς, ἀλλ' ὁ γέρον δὲν ἤκουσε τὴν ἀρὰν ταύτην καὶ ἐξηκολούθησε παίξων. Το χαρτοπαίγνιον διήρκεσε πέραν τοῦ μεσονυκτίου· κατ' ὅτε οἱ προσκεκλημένοι ἀπῆλθον, ὁ γέρον ἦτο κάτοχος μόνου τοῦ πατρικοῦ τοῦ κτήματος — τὰ λοιπὰ ἀνήκον πλέον εἰς τοὺς „φίλους“ του.

Ἐτη παρήλθον. Ὁ γέρον οὐδέποτε πλέον οὔτε κἂν ἤγγιζε τὰ χαρτὰ. Ὅτε δὲ εἶδε προσεγγίζοντα τὸν θάνατον προσεκίλευσε τὸν υἱόν του καὶ εἶπεν αὐτῷ: „Νὰ μὴ παίξῃς ποτὲ εἰς τὴν ζωὴν σου! ὑποσχέθητί μοι τοῦτο!“ Καὶ ὁ υἱὸς τῷ ὑπεσχέθη. Ἄλλὰ δὲν ἐτήρησε τὸν λόγον του. Νύκτα τινὰ ὑπενέδωκεν εἰς τὰς παρακλήσεις τῶν καλῶν „φίλων“ του καὶ — ἔπαιξε. Καὶ ἀπὸ τῆς νυκτὸς ἐκείνης εἶχε καταλάβει αὐτὸν ὁ δαίμων τοῦ χαρτοπαίγνιου. Ἐἶχεν ἀτυχίαν εἰς τὸ χαρτοπαίγνιον — ἔχανε πάντοτε καὶ ὅμως πόντοτε ἐξηκολούθει νὰ παίξῃ. Τὸ πάθος τοῦτο ἔφερε τὴν γυναῖκά του εἰς τὸν τάφον, αὐτὸν δὲ ἀπεστέρησε τῆς οἰκίας καὶ τῶν ἐπίπλων καὶ παντὸς ὅ,τι εἶχε. Μετῴκησεν εἰς τινα στενὴν καὶ ἀγνωστον ὁδὸν τῆς πόλεως, ὅπου οὐδεὶς ἐγνώριζεν αὐτὸν καὶ τὰ δύο του κοράσια. Ἐδῶ, ἐν τῷ σκοτεινῷ καὶ ἀξένῳ δωματίῳ ἀπέθανε μετ' ὀλίγου, ὄμμα γενόμενος τῆς μέθης, εἰς ἣν μετὰ τὸ χαρτοπαίγνιον εἶχε παραδοθῆ.

Τὰ κοράσια εἶνε ἦδη μόνα. Τὸ ἐσπέρας περιέρχονται τὰς ὁδοὺς καὶ τὰς τριόδους τῆς πόλεως καὶ ποιοῦσιν ἀθῆν. Ἐνίοτε τυγχάνει νὰ τὰς ἀναγνωρίσῃ τις καὶ ἐξ οἴκτου ρίπτει εἰς τὸ καλῶν ἀργυρῶν νόμισμα. Τοῦτο ἀποτελεῖ ἔλην τὴν εὐτυχίαν των. Διότι τὴν ἡμέραν καθῆνηται ἐπὶ ὄρας ἐν τῷ στενῷ δωματίῳ των καὶ προσπαθοῦσι νὰ κερδήσῃ διὰ τοῦ χαρτοπαίγνιου ἡ μία τῆς ἄλλης τὸν καρπὸν τῶν ἐσπερινῶν ἐκδρομῶν. Τὰ χαρτὰ ἐκλείων ἔκ τινος ξενοδοχείου. Ὅστω τιμωροῦνται αἱ ἀμαρτίαι τῶν γονεῶν.

Πολλά εδημοσιεύθησαν εσχάτως περί του μεγάλου τέκνου της Άλβινας, του Δαρβίνου, ούτινος και έκτεταμένη εξέδωθη πρό μικρού βιογραφία, άξια μελέτης και άναγνώσεως. Μεταξύ άλλων μανθάνομεν εκ της βιογραφίας ταύτης, ότι ο Δαρβίνος τῷ 1818 ενεγράφη εις την μεγάλην σχολήν του Dr. Butler και έμεινεν εν αὐτῇ μαθητείας μέχρις ηλικίας 16 ετών. „Διά την εκπαίδευσίν μου, λέγει αὐτός οὗτος ο μεγαλοφυής άνήρ, δέν ἴδονατο νά εύρεθῆ μάλλον ακατάλληλον εκπαιδευτήριον, διότι εκτός των δύο αρχαίων γλωσσῶν δέν ἐδιδάσκοντο άλλο τι ἐν αὐτῷ παρά μόνον ὀλίγη ἀρχαία Ἱστορία και Γεωγραφία. Διά τοῦτο ἡ φοίτησις εις τοιοῦτο σχολεῖον ἐφαινετο ὄλιω, ἀσκοπος και ἀνωφελής εις ἐμέ.“ Ο Δαρβίνος οὐδέμιν ἠδούνατο κλίαν πρὸς τὰς γλώσσας και ἐλυπεῖτο πολὺ διά τοῦτο. Ὡς ἐκ τούτου και οἱ διδάσκαλοι και ὁ πατήρ του τὸν ἐδεώον περὶ τῶν πνευματικῶν, μὴ δὲ τῶν ἡμερῶν ὁ τελευταῖος ὀργισθεὶς τῷ εἶπε: „Τίποτε ἄλλο δέν θέλεις νά κάμῃς παρά μόνον νά σκοπεύῃς, νά συλλαμβάνῃς ποτικῶς και τὰ παρῶμα. Θά εἶθῃ ἡμέρα ποῦ δά ἐντροπιάσῃς και τὴν οικογενεῖάν σου και τὸν ἴδιον ἐαυτόν σου.“ Ο Δαρβίνος περιεφρόνη μεγάλως πᾶσας τὰς γνώσεις, ὅσας εἶχεν ἀποφέρει εκ της σχολῆς ταύτης. „Ἐρωτῶν ἐμαυτόν, εἶπε, περί τοῦ τι ἔμαθον ἐν αὐτῇ, ὀφείλω νά ὀμολογήσω, ὅτι ἐν αὐτῇ μὲν οὐδέν ἀπολύτως, πανθ' ὅσα δὲ γνωρίζω ἔμαθον διδάσκων ἐμαυτόν.“ Κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ὁ Δαρβίνος ἀνεγνώσκει πρὸ πάντων ποιήματα, ἐποτιμα δὲ τὰ ἔργα τοῦ Σαίξπηρου, τοῦ Θόμας, τοῦ Βύρωνος και τοῦ Σκωτ. Κατόπιν τὸν πρὸς τὰ ποιήματα ἐρωτᾷ του μετεβίβασεν εις τὰ μυθιστορήματα. „Κατ' ἐμὲ κριτὴν, εἶπε, μυθιστορήμα τι τότε μόνον εἶνε ἔργον πρώτης τάξεως, δευτερευόντος ἄνθρωπον, τὸν ὅστιον δυνάμεθα ν' ἀγαπήσωμεν, ἐάν δὲ οὗτος τύχη νά ᾖ γυνὴ εἰειδής, τῶσα τὸ καλλίτερον.“ Τὸ καλὸν δὲ μυθιστορήμα, κατὰ Δαρβίνον, ἐπρεπε πάντοτε νά ἔχη τὴν λύσιν ευχάριστον, ἀπῆται μάλιστα νά τεθῆ και νόμος ἀπαγορευθῶν εις τοὺς μυθιστοριογράφους νά παριστάσῃ πραγματὴν τὴν λύσιν.

Αἱ ἀγγλικαὶ ἐφημερίδες διηγούονται περίεργον ἀνέκδοτον περί τοῦ ἄγγλου ποιητοῦ Τεννισόνος. Ἄγγλος τις ἐστοχημάτισεν, ὅτι δά κατορθώσῃ νά προημευθῆ χειρογράφου τοῦ διασήμου ποιητοῦ, περί τοῦ ὁποίου ὑπάρχει γενική πεποιθῆσις, ὅτι πάντοτε μέχρι τοῦδε ἠνεμόνως νά χαρῖσῃ εις οἰονδήποτε και δύο κᾶν λέξεις χειρογράφου του. Ο στοιχηματίας λόρδος ἔγραψε και ἀπεύθυνε πρὸς τὸν Τεννισόναν εὐγενεστάτην ἐπιστολήν, δι' ἧς ἠρώτα αὐτόν, ποῖον ἐκ τῶν δύο πασιγνωστων Λεξικῶν της ἀγγλικῆς γλώσσης, τὸ τοῦ Websters ἢ τοῦ Ogilvies ἦτο, κατὰ τὴν γνώμην του, τὸ καλλίτερον; — „Θά τὸν πᾶσω ἀφεντός“, εἶπε καθ' ἑαυτόν και πρὸς τοὺς φίλους του θριαμβευτικῶς ὁ λόρδος, ἀφοῦ παρέδωκε τὸ γράμμα εις τὸ ταχυδρομεῖον. Ἀλλὰ μετὰ δύο μόνον ἡμέρας ἔλαβεν ἀπάντησιν, ἧτις ἄλλω οὐδὲν ἄλλο ἦτο παρά ἀπλοῦν χαρτίον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὁ Τεννισόναν ἐκόλλησεν ἐπιμελῶς τὸ ὄνομα „Ogilvies“, ἀφοῦ ἐξέσχισεν αὐτὸ εκ τοῦ γράμματος τοῦ ἀποστολέως λόρδου.

Ἔχετε λοιπὸν τὸσον σκληρὰν καρδίαν, κύριε Κωσταντῆ, και μοι ἀνεῖθε τὴν χεῖρα της θυγατρὸς Σας, τὴν ὁποίαν τὸσον ἀγαπᾷ; — Αὐπομα, Κύριε, πολὺ, ἀλλ' ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τοῦτο δέν ἐρωτῶ τὴν καρδίαν, ἀλλὰ τὸν ἐγκέφαλον μου. — Ὡ, ἐάν ἦτο δυνατόν νά μαλακωνθῆ ὁ ἐγκέφαλός Σας!

Ὅπως μέγας εἶνε ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐφημερίδων και περιοδικῶν, ὧν τὴν προημεθιαν ἐμεταλλεύεται πρὸς ἔφελος και τοῦ δημοσίου και τῶν ἐκδοτῶν ἢ διευθύνσις τῶν γερμανικῶν ταχυδρομείων, ἀποδεικνύει ἐναργῶς ὁ ἐξῆς στατιστικὸς πίναξ, ἐν ἔδημοσιωσας πρὸ τινος ἐν εἰδει τιμολογίου τὸ ἐν Βερολίῳ Ἐφημεριδογραφικὸν Τμῆμα. Ὁ ἐν λόγω πίναξ περιλαμβάνει 9232 διάφορα φύλλα, ἐξ ὧν 6613 γερμανιστὶ γραφόμενα και 2618 ἐν ἄλλαις γλώσσαις, ἐξ ὧν πάλιν 844 ἀγγλιστὶ, 611 γαλλιστὶ, 188 δανιστὶ, 169 ὀλλανδιστὶ, 150 ἰταλιστὶ, 136 σουηδιστὶ, 97 πολωνιστὶ, 73 νορβηγιστὶ, 58 ρωσιστὶ, 48 ἰσπανιστὶ, 32 ρωμανιστὶ, 23 οὐγγαριστὶ, 18 τσεχιστὶ, 11 ἑλληνιστὶ, 8 πορτογαλιστὶ, ἀνά 6 λιτσαυτιστὶ και βενδιτιστὶ, ἀνά 6 φιλανδιστὶ

και σλαβονιστὶ, ἀνά 3 ἑβραϊστὶ και σερβιστὶ, ἀνά 2 κροατιστὶ, περσιστὶ και τουρκιστὶ, 1 ἀρμενιστὶ, 1 βουλγαριστὶ και 1 λατινιστὶ. Οἱ ἀριθμοὶ οὗτοι ἔχουσι βεβαίως ἀναλογίαν τινα και πρὸς τὸν ὄλον ἀριθμὸν τῶν ἐν ἐκάστη γῶρᾳ ἐκδιδόμενων περιοδικῶν και φύλλων, παραλλάσσει ὅμως ὡς πρὸς αὐτὴν τὴν Γερμανίαν και τὴν Ἀνατολήν τὸ πρῶτον, διότι ἅπαντα τὰ ἐν Γερμανίᾳ και ἄλλαχθῆ ἐκδιδόμενα γερμανικὰ φύλλα ἀναγιγνώσκονται ὑπὸ τῶν Γερμανῶν, εἶνε δὲ ἀνατεθειμένη ἡ προημεθια ἀπέναντον σχεδὸν εις τὰ γερμανικὰ ταχυδρομεῖα, και ὑπερτερεῖ ἡμῶν ἡ Ρωμανία π. χ., οὐχὶ διότι ἐν Ἑλλάδι ἐκδίδονται ὀλιγώτεροι ἐφημερίδες, ἀλλ' ἕνεκα της ταχυδρομικῆς ἐνώσεως, ἣν δέν κατορθώσαμεν ἡμεῖς ἔτι ν' ἀποκτήσωμεν, ἀπὸ πολλοῦ δ' ἔχει ἡ Ρωμανία μετὰ της Γερμανίας, ἧτις ἄλλως ἔχει και μεγαλύτερα ἐμπορικὰ και πολιτικὰ συμφέροντα ἀνά τὰς παραδουναβείους γῶρας. — Ἐκ τῶν ἀνωτέρω 6613 γερμανικῶν φύλλων 5770 ἐκδίδονται ἐν αὐτῇ τῇ Γερμανικῇ Ἀυτοκρατορίᾳ, 440 ἐν Ἀυστροουγγαρίᾳ, 267 ἐν Ἑλβετίᾳ, 85 ἐν τῷ Β'νωμ. Πολιτείας της Ἀμερικῆς, 21 ἐν Ρωσσίᾳ, 16 ἐν Λουξεμβούργῳ, 2 ἐν Βελγίῳ, ἀνά 3 ἐν Λονδίῳ και Ρουττερδᾶμ, 2 ἐν Παρισίῳ και ἀνά 1 Ρίμ-Ἰανερῳ, Σαγκάι, Βουκουρεστίῳ και Λος-Ἄγγελς. Ἐν αὐτῇ πάλιν τῇ Γερμανικῇ Ἀυτοκρατορίᾳ ἐκδίδονται 128 φύλλα ἐν ξένοις γλώσσαις, και ἐκ τούτων 34 γαλλικὰ, 45 πολωνικὰ, 17 δανικὰ, 10 ἀγγλικὰ, 6 λιτσαυτικὰ, 6 βενδιτικὰ, 3 ἰσπανικὰ, 2 ἑλληνικὰ, 2 ἰταλικὰ, 1 ἑβραϊκόν, 1 ὀλλανδικόν και 1 τσεχικόν. — Ἐν Βερολίῳ ἐκδίδονται 549 ἐφημερίδες και περιοδικὰ, ἐν Δεσίφρ 296, ἐν Μονάχῳ 129, ἐν Χαμβούργῳ 114, ἐν Στουτγάρδῃ 108, ἐν Δρέσδῃ 100, ἐν Φραγκφούρτῃ 61, ἐν Βρεσλάου 51, ἐν Ἄνω-βέρῳ 45, ἐν Πόζεν 36, ἐν Κολωνίᾳ 34, ἐν Νυρεμβέργῳ 32 και ἐν ἄλλαις εἰκόσι δευτερευούσαις της Γερμανίας πόλεσιν ἐκδίδονται ἀπὸ 30 μέχρις 20 φύλλων.

Ἐπίσημος ἰταλικὴ ἐφημερίς, ἡ „Ἰταλία“ δημοσιεύει ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν „Ἐγκύκλιος κατὰ τῶν κενῶν φράσεων, γράμμα τοῦ πρωθυπουργοῦ Κρίστη πρὸς τοὺς διπλωματικούς και προξενικούς ἀνεπιστάτους της ἰταλικῆς κυβερνήσεως. Τὸ περίεργον τοῦτο ἔγγραφον ἔχει κατὰ λέξιν ὡς ἐξῆς:

Ἐν Ρώμῃ, τῇ 12 Νοεμβρίου 1887.

Ἐν τῇ ἀλληλογραφίᾳ τοῦ Ἰπουργεῖου τῶν ἔξωτερικῶν και τῶν διπλωματικῶν και προξενικῶν ἀρχῶν γίνεται χρῆσις φιλοφρονητικῶν τινων τύπων, οἵτινες ἀν και φαίνονται εὐπρόσδεχτοι ἐν τῇ ἰδιωτικῇ ἐπιστολογραφίᾳ, εἶνε ὅλιως περιττοὶ ἐν τοῖς ἐπίσημοις γράμμασι της κυβερνητικῆς ὑπηρεσίας. Ταῦτα λέγων ἐνοοῖ τὰς ἐν τέλει ἐκάστου γράμματος και τηλεγραφήματος και ἐντύπου πολλάκις ἔγγραφοῦ ἢ μακροτέρως ἐκθέσεως φράσεις, τὰς ἐπαυλιμμένας ἐκείνας διαβεβαιώσεως της ἐξαιρετοῦ ὑπολήψεως, ἧτις συνήθως ὑφούται ἢ ταπεινοῦται ἀναλόγως της τάξεως τοῦ προσώπου, πρὸς ὃ ἀπευθυνόμεθα, ἢ της θέσεως, εις ἣν ἡμεῖς οἱ γράφοντες ἰσάμεθα — πρῶτον δὴ καὶ πάντοτε σχεδὸν περιττόν, συχνὰ δὲ και ἀπερέε.

Διὰ ταῦτα ἐπιθυμῶ νά παραλείπηται τοῦ λοιποῦ ἢ ἐν λόγω τυπικῆ φρασολογία. Τὸ Ἰπουργεῖον πρῶτον θά κάμῃ τὴν ἀρχήν. Ἐπιζῶ, ἔτι πάντες θά ἐνοήσωσι τὸν σκοπὸν της Ἐγκυκλίου μου ταύτης. Ὁ σκοπὸς οὗτος εις οὐδὲν ἄλλο ἀποβλέπει, εἰμὴ νά καταστῆ τὸ ὕψος τῶν ἔγγραφων της ὑπηρεσίας ὡς συντομώτατον και ἀπλοῦστατον συμφώνως πρὸς τὰς ἀγαθὰς ὑπαγορεύσεις αὐτῆς της ἰταλικῆς γλώσσης και τὴν σύγγρανον μέθοδον ἐν τῇ διεξαγωγῇ οἰκισθῆποτε ὑποθέσεως, δὴλα δὴ τὴν πρακτικότητα και ταχύτητα.

F. Crispi.

Διὰ τοῦ ἔγγραφου τούτου, ἐν ᾧ πράγματι ἐτηρηθῆ μετ' ἀπαραιμίου ἀπλότητος και συντομίας ὅτι συνιστάται εις τοὺς κυβερνητικούς ἐν τῇ ξένῃ ὑπαλλήλους, ἐθεράπευσεν ὁ ἰταλὸς πρωθυπουργὸς κικόν, τὸ ὅστιον πρὸ εἰκοσιπενταετίας και πλέον καθήργησεν ὁ ἀπείριστος ἐν πᾶσι Βίσμαρκ, ἀμελικτὸς αὐτὸς πρὸ πάντων ἐχθρὸς τῶν φιλοφρονητικῶν ἀκικισμῶν και τῶν κικων τῶπων. Δικαίως δὲ παρατρεῖ ἡ Βορειογερμανικὴ παραθέτουσα τὸ ἀνωτέρω ἰταλικὸν ἔγγραφον, διότι διὰ τὸ ἔγγραφον τοῦτο Κρίστη ἐμφαίνει τὸν πρακτικὸν νοῦν τοῦ ἀνδρός.

Περὶ τοῦ ποσού τοῦ ὄζωνίου και τοῦ μαγειρικοῦ αλατος, τοῦ περιεχομένου ἐν τοῖς παραθαλάσσις στρώμασι της ἀτμοσφαιρας, ἐγένοντο διάφορα πειράματα ὑπὸ δύο φυσιοφίῶν εις τὰ παράλια της Βορείου θαλάσσης, ὧν ἀποτέλεσμα ἀναμφισβήτητον εἶνε ὅτι ὁ παραθαλάσσιος ἀήρ περιέχει πολὺ σχετικῶς ποσὸν ὄζωνίου, σπερρεῖται δὲ παντελῶς μαγειρικοῦ αλατος ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν τῶς ἐπικρατοῦσαν γινώμην. Μόνον ὁσᾶκις εἶνε τρικυμία φέρονται διὰ τοῦ ἀνέμου ἐλάχιστα μόρια αλατοῦχοῦ ὕδατος, ἀλλὰ ταῦτα μετ' ὀλίγον καταπίπτουσι εις τὴν γῆν και δέν ἐξαπλοῦνται πέραν της παραθαλάσσιου ἀκτῆς. Ἡ ἰαματικὴ λοιπὸν δύναμις τοῦ παραθαλάσσιου ἀέρος δέν ἐγκνεται εις τὰ ἀλατοῦχα συστατικὰ του, ἀλλ' εις τὸ ποσὸν τοῦ ἐν αὐτῷ ὑπάρχοντος ὄζωνίου δι' οὗ αἱ λειτουργίαι τοῦ σώματος ἐπιταχύνονται και ἡ μετουσίωσις ἐν γένει γίνεται ζωηρότερον και συμφωνότερον πρὸς τοὺς φυσιολογικούς νόμους.

Ἀμερικανοὶ και ἄγγλοι βιβλιονόμοι διατρέχουσι τὴν Γερμανίαν πρὸς ἀγορὰν σπανίων ἢ παλαιωτάτων βιβλίων. Οἱ πρῶτοι μάλιστα ἀγοράζουσι βαρυτίμους βιβλιοθήκας παρά τῶν κληρονόμων διασημῶν γερμανῶν λογίων, και τοῦτο διὰ νά προημεθύσωσι εις τοὺς ὁμοειδῆς λογίους και εις τὰ ἀνωτέρα της πατρίδος τῶν ἐκπαιδευτήρια, συστηματικῶς παρεσκευασμένα βιβλιοθήματα, ἀναμειλλώνται δ' ἀπὸ τινος πρὸς τοὺς ἄγγλους, ὡς σκοποῦντες νά πλουτίσωσι τὴν ἐν Νέα Ἰόρκῃ Δημοσίᾳ Βιβλιοθήκῃν διὰ τῶν μᾶλλον δυσχερέτων βιβλίων και νά καταστήσωσι αὐτὴν ἀνωτέραν και αὐτοῦ τοῦ Βρετανικοῦ Μουσείου. Μετὰ πλουσιωτάτην κατὰ τὰ προηγουμένα ἔτη συγκομιδὴν φιλολογικῶν και θεολογικῶν πρὸ πάντων βιβλίων θηρεύουσι ἄν τὰ φυσικομαθηματικὰ, ἀφθονοὶ δὲ χρῆμα και της κυβερνήσεως και φιλομουσῶν πλουσιῶν διατίθεται πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ.

— Gustave d'Eichthal. **La Langue Grecque. Memoires et Notices** (1864—1884). Précédé d'une notice sur les services rendus, par M. G. d'Eichthal, à la Grèce et aux études grecques par le Mis de Queux de Saint-Hilaire. Paris 1887. Ὁ υἱὸς τοῦ ἀοιδίμου φιλέλληνος, δετις καθ' ὄλον του τὸν μακρὸν βίον ἐλάτρευσε τὴν Ἑλλάδα και ὑπὲρ αὐτῆς και της διανοητικῆς αὐτῆς προόδου ἐθυσίασε τὰ πάντα, ἐξέδωκεν ἀρίτως ἐν ἐνὶ τόμῳ τὰς ἐν διαστήματι 20 ἐτῶν τῆδε κάκεισε δημοσιευθείσας διατριβὰς και πραγματείας τοῦ πατρός του περί της προφορᾶς της νέας ἑλληνικῆς και περί της ἐξαπλώσεως τῶν Ἑλληνικῶν γραμμάτων ἐν Γαλλίᾳ. Τοῦ ἔργου προηγείται μακρὰ μελέτη τοῦ σοφοῦ και ἑλληνομαθοῦς μαρκησιου de Queux de Saint-Hilaire περί τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ Ἐγθᾶλ πρὸς τὴν νεωτέραν Ἑλλάδα, ὑπάρχουσι δ' ἐν αὐτῷ ἐπισυνημμένα πραγματεῖα και ἐπιστολαὶ τοῦ Neftzer, Dübner, A. Campeaux, E. Littré, Ch. Mendelssohn-Bartholdy, Robert Blackie, τοῦ Ρενιέρ, τοῦ Ἰωάννου Βαλέττα, τοῦ Baudry, προσέτι δὲ και ὁ λόγος τοῦ Ἡροκλέους Βασιάδου, ὃν ἀπήγγειλεν ἐν τῇ γῆδῃ ἐπετείῳ ἐορτῆς της συστάσεως τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει Φιλολογικοῦ Συλλόγου, τῇ 4.116. Μαΐου 1869.

— Ἡ Σύστασις τοῦ ἑλληνικοῦ βασιλείου και τὰ ὄρια αὐτοῦ ἀπὸ της ἐν Ἀδύμπαχ μέχρι της ἐν Βερολίῳ Συνόδου Μελέτης ἱστορικῆ ὑπὸ Δημητρίου Βικέλα. Ἐν Ἀθήναις 1887. Τὸ συγγραμμάτιον τοῦτο τοῦ γνωστοῦ εις τοὺς ἀπανταχοῦ Ἑλληνας συγγραφῆως διακρίνεται ὡς και ἅπαντα τὰ λοιπὰ ἔργα του διὰ τὴν χάριν και καλλιπέειαν, μεθ' ἧς εἶνε γεγραμμένον, εἶνε δὲ ἀξιον ἀναγνώσεως και μελέτης ἰδίᾳ διὰ τὰς μετὰ τῶσης σαφηνείας και ἀμερολήπτου κριτικῆς παρεχομένης πληροφορίας περί της συστάσεως και μέχρι τῶν τελευταίων ἐτῶν ἀναπτύξεως τοῦ ἑλληνικοῦ βασιλείου. — Τιμᾶται δραχμῆς.

— ΠΑΙΔΩΝ ΑΓΩΓΗ και ΠΑΙΔΕΙΑ παρά τοῖς Ἑλλῆσι και Ρωμαίοις. Συγγραφή J. L. Ussing, καθῆγ. ἐν Κοπεγχάγῃ ἐξελληνισθεῖσα ἀδεία τοῦ συγγραφῆως ἐκ της Β' γερμαν. μεταφράσεως ὑπὸ Ἀυσάνδρου Κ. Χ.

Διὰ τοὺς πύσοντας τοὺς πνεύμονας οὐδεμία ἄλλη πόλις τοῦ κόσμου θεωρεῖται τῶσον ἐπικίνδυνος, ὅσον ἡ πρωτεύουσα της Αὐστρίας, ἡ Βιέννη, ἧτις κτισμένη ἐπὶ τιτανώδους ἑδάφους εἶνε πάντοτε πλήρης κικιστοῦ και προσβάλλεται ἀδικητικῶς ὑπὸ ἀνέμων. Ἐν τῇ πόλει ταύτῃ πολυαριθμῶτα ἐπομῆνῶς εἶνε και τὰ θύματα της φθίσεως. Κατὰ τὴν νεωτάτην στατιστικὴν ἔκθεσιν τοῦ ἱατρικοῦ συμβουλίου της πόλεως οἱ ἀπὸ τοῦ 1876 μέχρι τοῦ 1886 ἐκ φθίσεως ἀποθάνοντες ἐν ηλικίᾳ ἀπὸ 15 μέχρι 65 ἐτῶν συμποσούονται εις 39.101, ἧτοι 44% περίπου τοῦ ὀλικοῦ ἀριθμοῦ τῶν τεθνεώτων. Κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη μάλιστα παρατηρήθη ὅτι ὁ ἀριθμὸς οὗτος ὀλονεν αὐξάνεται, οὕτως ὥστε νά ὑποδέτῃ τις ὅτι μετὰ τινα ἔτη οἱ πλείστοι τῶν ἐν Βιέννῃ ἀποθνήσκοντων ὑπῆρξαν φθισικοί.

Μία λίτρα βανάνας περιέχει περισσοτέραν θρεπτικὴν οὐσίαν, τριων λιτρῶν κρέατος και πολλῶν λιτρῶν γεωμηλίων, εἶνε δὲ ὑπὸ πᾶσαν ἐπομην προτιμότερα και αὐτοῦ τοῦ ἀρθοῦ ἀρίστης ποιότητος. Τὸ φυτόν τοῦτο βλαστάνει ἀργίως ἐν τοῖς παρά τὸν Ἰσμερινὸν γῶραις, καλλιεργούμενον δὲ ἀναμειβεῖ χιλιαπλασίως τὸν θεραπεύοντα αὐτό, διότι ἐν στρέμμα γῆς φυτευόμενον διὰ βανάνας ἔχει, κατὰ τὸν Ἀλέξανδρον Οὐμβρόλδον, τῶσην ἀξίαν ὄσον και τριαντατρία στρέμματα ἀρθου ἢ ἑκατὸν στρέμματα φυτευμένα διὰ γεωμηλίων. Ἐκατομμύρια ἀνθρώπων τρέφονται ἀποικιστικῶς δι' αὐτῆς. Ἐν Βρασιλίᾳ εἶνε ἡ κυρία τροφὴ τῶν ἐργατικῶν τάξεων και ἐν Κούβα εἶνε ἀπαραίτητος εις πάντας τοὺς κατοίκους. Πολλὰ ὑπάρχουσι τὰ εἶδη της βανάνας και πάντα χρησιμοποιοῦνται ὡς τροφή, ἀνεῖ της ὁποίας οἱ κάτοικοι τῶν νοτίων μερῶν της Ἀμερικῆς δέν θά ἠδύνατο νά ζῆσιν.

Κῶνος. Δ. Φ. Ἐν Ὀδησσῷ 1887. Διὰ της παρούσης μεταφράσεως ὁ ἑλλην μεθερμηνευτῆς παρέχει εις τοὺς ἕμογενεῖς ἀξιανγνώστον βιβλίον, τὸ ἔποτον και ἡμεῖς συνιστάμεν εις πάντας τοὺς ἀναγνώστας ἡμῶν, πεποιθότες εἶν πολλὴν ὄ ἀρυσθῶσιν ἐξ αὐτοῦ ὠφέλειαν.

— ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ Ἀριθ. 401. Ὁ Ἐξηναβελώνης κατὰ Μολιέρου. Κομωδία εις 5 πράξεις μεταφρασθεῖσα ὑπὸ Κ. Οἰκονόμου τοῦ ἐξ Οἰκονόμων. Α'. Ἐν Ἀθήναις 1887. Τιμ. ἀντὶ λεπτῶν 60.

— ΓΕΝΙΚΟΝ ΕΠΙΣΤΟΛΑΡΙΟΝ, θεωρητικὸν και πρακτικὸν περιέχον ἐπιστολάς και ἀλληλογραφίας ἐπὶ παντοίων τοῦ βίου περιστάσεων μεθ' ἐρμηνειῶν και ἔγγραφων, συμβολαίων ἀναφορῶν κτλ. συνταχθὲν ὑπὸ Ξενοφάντος Δ. Ζύγουρα. Ἐκδοσις Β'. Ἐν Κων/πόλει 1887. Δαπάναις τῶν ὀδελφῶν Δεπάστα. Τὸ ἔργον τοῦτο τοῦ φιλοπόνου και διακεκριμένου τῶν ἐμπορικῶν μαθημάτων καθῆγ. κ. Ζύγουρα δύνανται νά παραβληθῆ πρὸς τὰ κάλλιστα τοῦ εἶδους τούτου βιβλία, τὰ ὁποῖα μεταχειρίζονται κατὰ τὰς διαφόρους περιστάσεις τοῦ βίου τῶν οἱ Ἑυρωπαίων. Προσανῶς εἶνε συντεταχμένον μετ' ἀκρας ἐπιμελείας και περιέχει τῶσον πλοῦτον και τοιαῦτην ποικιλίαν προτύπων ἐπιστολῶν, ὥστε οὐδεὶς ὃ ἐν αὐτῷ ζητῶν ὀδηγὸν θά περιέλθῃ ποτέ εις ἀμηχανίαν. — Τιμᾶται ἀντὶ 10 γρσ. ἀργυρῶν, ἧτοι ἀντὶ 2 φράγκ.

— ΦΑΟΙΣΤ. Τραγωδία ΓΚΑΙΤΕ κατὰ μεταφράσιν Ἀρ. Προβελείου. Τεῦχος 7^{ον} και τελευταῖον. Διὰ τοῦ παρόντος τεύχους συμπληροῦται ἡ ἑλληνικὴ ἔκδοσις της ἀριστοτεχνικῆς ταύτης τοῦ Γκαίτε τραγωδίας. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ ὁ μεταφραστῆς ἄς δευρῆ και πάλιν τὰ εἰδικρῆν συγχαρητήρια ἡμῶν εἶτι προσέφερεν εις τὸ ἕμογενεῖς δημόσιον τὸ ἀριστοῦργημα τοῦτο της γερμανικῆς δραματογραφίας ἐν λαμπρῷ μεταφράσει, ὑπὸ καλλιτεχνικωτάτην περιβολῆν καθιστώσαν αὐτὸ και ἀγλᾶδν κόσμημα πάσης αἰθούσης. Ὁ ἐκδότης ἐφρόντισε νά παρῶσῃ εις τοὺς συνδρομητὰς και τὰ οἰκεῖα περικαλύμματα, τιμώμενα ἐν Ἀθήναις μὲν ἀντὶ δραχμ. 5 ἐν ταῖς ἐπαρχίαις δὲ και τῷ ἐξωτερικῷ ἀντὶ δραχμ. 6.

ΤΟ ΝΕΟΝ ΩΔΕΙΟΝ ΤΗΣ ΛΕΙΨΙΑΣ.

Ἐάν ὑπάρχη πόλις τις ἐπὶ τῆς ὑψηλῆς, ἔνθα ἡ μουσικὴ τέχνη ἀπὸ αἰώνων οὐχὶ μόνον θεωρεῖται καὶ καλλιεργεῖται, ἀλλὰ καὶ ἀπολαύει τοῦ μεγίστου σεβασμοῦ, οὗτος εἶνε ἄξιον τὸ ὄραον ἐν τῇ μουσικῇ, ἡ πόλις αὕτη εἶνε ἡ Λειψία, ἐν ἣ ἄλλως παρὰ τὰς καλὰς τέχνας πρωτεύουσας καὶ τέχει θέσιν τὸ ἐμπόριον καὶ ἡ ἐπιστήμη. Ἐν Λειψίᾳ μόνον ἀνήθην ἡ μουσικὴ εἰς περιωπήν, ἀληθῶς μοναδικὴν καθ' ὅλην τὴν ὑψηλίαν. Ὅχι μόνον διότι ἐνταῦθα ἀκμάζει ἡ κατ' οἶκον ἐπιμέλεια αὐτῆς, ὁχι μόνον διότι ἐνταῦθα οἱ ἐξασκούντες τὴν μουσικὴν ἐκτιμῶνται μᾶλλον ἢ ἄλλου, ὁλοκλήρου δὲ συνοικίας αἱ ὁδοὶ φέρουσι τὰ ὀνόματα διασημῶν μουσουργῶν, ἀλλὰ καὶ διότι ἀρχῆθεν ὁ ἐν Λειψίᾳ εἰς τὴν μουσικὴν ἀφιερωμένος ναὸς λαμπρύνεται ὑπὸ ἱερᾶς αἴγλης. Ὅχι μόνον ὁ κἀτόκος τῶν παρὰ τὸν Πλαίσσον Ἀθηνῶν, ἀλλὰ καὶ ὁ ἔξωτος ὁ ἐξ Ἀνατολῶν προερχόμενος καὶ ὁ τὸν ἀπέραντον Ὁρειανὸν διαβάς γεραίρει καὶ σέβεται τὸ ἀληθὲς τοῦτο σέμνωμα τῆς πόλεως Λειψίας, ἐν ᾧ ἀπὸ δύο αἰώνων ἀπονέμεται ἡ αἰδρωτέρα λατρεία εἰς τὴν Μελοπομένην.

Ἐν στενῷ καὶ ἀφεγγεῖ δρομίσκῳ ἔκειτο τὸ παλαιὸν καὶ ὑπὸ τοῦ καπνοῦ κατάμαυρον κτίριον, ἔνθα μέχρι ἐσχάτων ἐτελοῦντο αἱ πεφημισμένοι συναυλίας. Τὸ οἰκοδόμημα τοῦτο ἐχρησίμευεν ἄλλοτε ὡς ἀποθήκη τῶν βιβλίων, ἐν ἣ οὔτοι ἐφύλαττον τὰ ἐπιούχα ὑφάσματα τῶν ἔνθε 1748 ἐτελέσθη ἡ πρώτη συναυλία ἐνώπιον εὐαριθμοτάτης ἀμνηρώσεως, ἀποτελουμένης ἐκ δεκαεξὶ προσώπων, ἅτινα προηγουμένως συνήρχοντο ἰδιωτικῶς εἰς τὴν μικρὰν αἴθυσαν τοῦ ἐν Brühl κειμένου ξενοδοχείου „Εἰς τοὺς τρεῖς κύκλους“. Μέχρι τοῦ ἔτους 1778 αἱ συναυλίας αἱ ταύται ἐγένοντο ἐν τῷ ἀσημῷ ξενοδοχείῳ τῶν „τριῶν κύκλων“, πρῶτος δὲ διευθυντὴς αὐτῶν ἐπῆρξεν ὁ διάσημος γερμανὸς μουσουργὸς Ἀδόλφος Χίλλερ. Μετὰ τριετῆ διακοπὴν ἐπανελήφθησαν αἱ συναυλίας ἐν τῷ παλαιῷ Ὁδεῖῳ ἐν τῇ ὁδῷ Πανεπιστημίου, ὅπου καὶ ἐτελοῦντο μέχρι τοῦ ἔτους 1884, καθ' ἃν χρόνον ἐτελέσθησαν τὸ ἐγκαίτια τοῦ νέου Ὁδεῖου ἐν τῇ νοτιοδυτικῇ πλευρᾷ τῆς πόλεως.

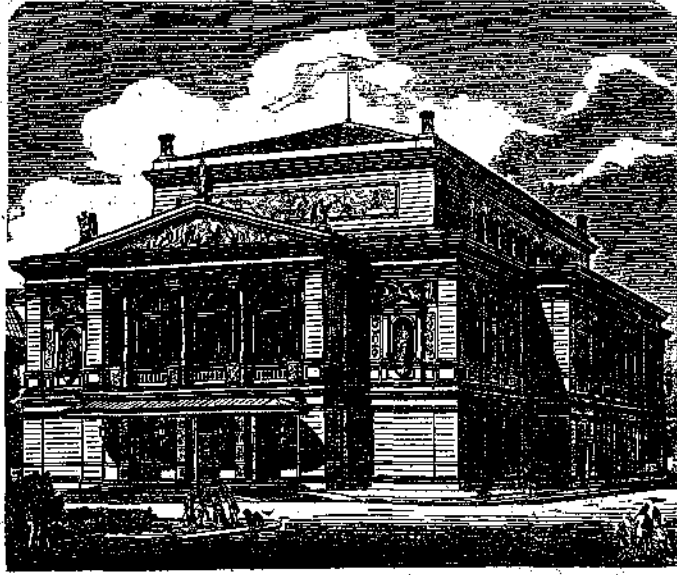
Μετὰ λύτης ἀπεχωρίσθησαν οἱ λάτρεις τῆς θεῆς μουσικῆς τῆς παλαιᾶς αὐτῆς ἐστίας, πρὸς ἣν ἦσαν συνδεδεμένα τόσα μεγάλα καὶ περι-

λαμπρὸν ὀνόματα. Διότι ἔδω ὁ ἀθάνατος Μένδελσον διεύθυνεν ἐπὶ τόσα ἔτη τὴν ὀρχήστραν καὶ ἐπαρουσίασε τὰ ἀριστουργήματά του εἰς τὸ ὑπὸ τὸσού καλλιτεχνικοῦ αἰσθηματος ἐμφεροῦμενον δημόσιον τῆς Λειψίας, ἔδω μετὰ τὸν Μένδελσον ὁ Μόσελες, ὁ Schumann καὶ ἡ σύζυγός του, ὁ Λίστ, ὁ Ρουβινσταῖν, ὁ Ράινχε (ὁ νῦν διευθύνων τὸ Ὁδεῖον) κατεκλήθησαν τὰ ὄνα τῶν ἀκροατῶν τῶν, ἔδω ἀντήχησαν αἱ χορδαὶ τοῦ βιολίου τοῦ Δαυΐδ, τοῦ Ἰωακείμ καὶ τῶσαν ἄλλων, ἔδω ἔδωρον τιμὴν τῶν αἰ μεγαλειότεραι

τῆς ἐποχῆς αἰδοὶ νὰ τραγηθῶσι, διότι — ὅπως καὶ τὴν σήμερον ἔχει τὸ πρῆγμα — ἀρκεῖ μόνον αἰδοῦς τις ἢ μουσικός νὰ ἐπιδοκιμασθῇ ὑπὸ τοῦ ἀκροατηρίου τοῦ Ὁδεῖου τῆς Λειψίας διὰ τὴν ἀποκτήσῃ μεγάλην δόξην καὶ νὰ παγιώσῃ τὴν φήμην του.

Τὸ νέον λαμπρὸν οἰκοδόμημα τοῦ Ὁδεῖου, τὸ ὅποσον ἀνήγερθη καθ' ἑλπίαν τοῦ κανόνα τῆς νεωτέρας ἀρχιτεκτονικῆς καὶ ἀκουστικῆς, δὲν ἔχει ἀκόμη ἱστορίαν. Δὲν δὲ λησμονηθῆ ὅμως ταχέως ἡ παλαιὰ καὶ τόσον προσφιλεῖς αἴθουσα, ἐφ' ἑνὸς τῶν τοίχων τῆς ὁποίας ἦτο γεγραμμένη ἡ τόσον χαρακτηριστικὸς τὸ φιλοσοφικὸν τῆς Λειψίας δημόσιον ἐπιγραφή: res severa est verum gaudium, ἥτοι ἐν τῷ σοβαρῷ ἔγκειται ἡ ἀληθὴς ἡδονή. Ἡ νέα καὶ μεγαλοπρεπεστάτη αἴθουσα, εἰς ἣν ἀνέρχεται τις ἐπὶ πλατειῶν μαρμαρίνων κλιμάκων, ἔχει σχῆμα ἐπιμήκους τετραγώνου, μήκους 42 μέτρων, πλάτους 19 καὶ ὕψους 15 μέτρων. Τοὺς πο-

λυτελεῖς διακεκοπημένους τοίχους τῆς στολίζουσιν αἱ προτομαὶ τῶν διασημοτέρων μουσικῶν, θεωρεῖται δ' ἐν γένει ἡ αἴθουσα αὕτη ὡς ἡ μᾶλλον καλαισθητικῶς διεσκευασμένη αἴθουσα συναυλιῶν καθ' ὅλον τὸν κόσμον. Τοιοῦτον εἶνε τὸ νέον Ὁδεῖον τῆς Λειψίας, οὗτος καὶ μικρὰν εἰκόνα παρεθέσαμεν ἐνταῦθα καὶ χάριν τοῦ ὅποιο ἡ πόλις ἔδραπένησεν ἑκατομμύρια μάρκων. Ἐάν δὲ ἀναλογισθῶμεν ὅτι ἡ Λειψία εἶνε κατὰ τὸν πληθυσμον μία τῶν δευτερευουσῶν πόλεων τῆς Γερμανίας καὶ ὅτι τοιοῦτους βωμοὺς ἔχουσι καὶ πολλοὶ ἄλλαι πόλεις, δυνάμεθα νὰ φαντασθῶμεν τί σημαίνει μουσικὴ καλλιεργουμένη ἐν Γερμανίᾳ καὶ ὅπως δρόμον ἔχομεν ἡμεῖς ἀκόμη νὰ διατρέξωμεν εἰς τὸν πολιτισμὸν ἐν γένει, διὰ τὴν μάθωμεν καὶ μόνον νὰ ἐκτιμῶμεν τὰ πράγματα ταῦτα.

κ. Θ. Π. εἰς Θεσσαλονίκην. Ἐλήφθησαν καὶ ἀπεστάλησαν. Τὰ περιωμήματα δύνασθε νὰ ζητήσητε παρὰ τοῦ αὐτοῦ ἀντιπροσώπου μας. — κ. Ι. Τσ. εἰς Νεώπολιν (Κρήτης). Ὅσα ἔασι γράψωμεν. — κ. Α. Μ. εἰς Ἀγγίαν. Ἡ δοθεῖσα ὑμῖν διεύθυνσις ἐν Φιλιππούπολει δὲν εἶνε ἐφαρμμένη. — κ. Θ. Β. εἰς Κωνσταντινούπολιν, Α. Σ. εἰς Καλλιπῶν, Σ. Κ. εἰς Νικολάειον, Π. Κ. εἰς Σμύρνην, Ι. Σ. εἰς Φιλιππούπολιν, Δ. Φ. εἰς Σμύρνην, Ν. Α. εἰς Τούλλαν, Α. Σ. εἰς Ἀλεξάνδρειαν, Θ. Χ. εἰς Βόλον, Ε. Δ. Στ. εἰς Φιλιππούπολιν. Ἐλήφθησαν καὶ ἔασι εὐχαριστοῦμεν θερμῶς. — κ. Γ. Κ. εἰς

Ὁδησσόν. Ἐλήφθησαν, ἔασι εὐχαριστοῦμεν καὶ εἰμεθα σύμφωνοι. — κ. Φ. Δ. Ζ. εἰς Σιάτιστα. Αὐλοῦμεθα μὴ δυνήσθε νὰ ἔασι γράψωμεν μέχρι ταῦτα. Προσεχῶς δὲ ἰκανοποιήσωμεν τὴν ἀνοπονησίαν Σας. — κ. Γ. Α. Α. εἰς Ἀρμαθῆ. Δεχθῆτε καὶ πάλιν τὰ συγχαρητήριά μας. — κ. Ι. Σ. εἰς Βελιγράδιον. Ἐλήφθησαν. Τὴν δὲ παραγγελίαν Σας φροντίσωμεν ἤδη νὰ ἐκτελέσωμεν. — κ. Μ. Φ. εἰς Κάϊρον. Ὅς βλέπετε, συνημορφώθημεν πρὸς τὰ γραφόμενά Σας. — κ. Θ. Ι. εἰς Βρυξέλλας. Δὲν δὲ λείψητε βεβαίως νὰ μᾶς καταστήσητε γνωστὴν τὴν νέαν Σας διεύθυνσιν. — κ.

Γ. Π. Μ. εἰς Σύρον. Εἰμεθα καθ' ὅλα σύμφωνοι. — κ. Ι. Χ. εἰς Ηιθία. Ἐνταῦθα δὲν γίνεται κανὲν ἄλλος εἰς τὴν διεκπεραίωσιν. — Mewr l'abbé G. εἰς Sées (France). Διὰ τοῦ παρόντος ἐκπληροῦται ἡ ἐπιθυμία Σας. — κ. Η. Σ., κ. Χ. Χ. Α. εἰς Ἡράκλειον. Ἐλήφθησαν ὑπὸ σημείωσιν. — κ. Μ. Μ. εἰς Μελιτόπολιν. Ὅσα ἐξακολουθήσωμεν. — Κων. Κλ. Σ. εἰς Μεσσηνίαν. Ἀναμεινόμεν νεώτερα. — κ. Dr. Patr. da Consta εἰς Λισβῶνα. Θ. Ε. εἰς Ζανζιβάρην, L. de Ceopedes εἰς Μανδύαν (τῶν Φιλιππίνων νήσων). Θέλετε νὰ ἐξακολουθήσωμεν τὴν ἀποστολήν;

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ. Ὁ σημερινὸς ἑλληνικὸς ἀλφάβητος ὑπὸ Κωνσταντίνου Παπαρηγοπούλου. — Ῥωμαῖος καὶ Ἰουλιέττα ὑπὸ Σπυρίδανος Παγανῆ (μετὰ εἰκόνας). — Τὰ τελευταῖα συμβάντα ἐν Γαλλίᾳ (μετὰ τριστῶν εἰκόνων). — Σαπφῶ (μυθιστορία ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς ἀρχαιότητος). — Ἀθηνᾶτικὰ Χρονικά ὑπὸ Ἀριστοτέλους Π. Κορυθίου. — Πανακοθήκη, ἥτοι ἐπιμνηνὴ τῶν εἰκόνων. — Ποικίλα. (Ὁ Δαρβίνος καὶ τὰ μυθιστορήματα. — Ἱστοροπία Γενναίου. — Στατιστικὴ ἐφημερίδων. — Κοινωνικαὶ Κρίσεις). — Ἐπιστήμη καὶ Καλλιτεχνία. (Τὸ ὄζωνιον ἐν τῇ ἀτμοσφαιρᾷ. — Ἀμερικανὸι βιβλιόφιλοι. — Οἱ φθινοὶ ἐν Βιέννῃ. — Ὁρεπτικὴ δύναμις τῆς βανάνας.) — Βιβλιοθήκη. — Τὸ νέον Ὁδεῖον τῆς Λειψίας (μετὰ εἰκόνας). — Μικρὰ Ἀλληλογραφεῖα. — ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ. Σαδν-Καρνὸ (ἐν σελ. 1). — Ῥωμαῖος καὶ Ἰουλιέττα. Κατὰ τὴν ἐκλογίαν τοῦ Ο. Vermehren (ἐν σελ. 4-5). — Ἰουλιος Γρεβύ, Ἰουλιος Φερρὸ καὶ Φοῦσινὸ (ἐν σελ. 7). — Ἡ βασίλισσα Μαρία τῆς Οὐγγαρίας μετὰ τῆς μητρὸς τῆς ἐπὶ τοῦ τάφου Λουδοβίκου τοῦ Α'. Εἰκὼν τοῦ καδ. φῶν Λετσοιναῦερ (ἐν σελ. 9). — Ἀμαρτία γονέων. Εἰκὼν ὑπὸ Μ. Hixley (ἐν σελ. 12).

Ἐκδότης Π. Α. ΖΥΓΟΠΗΣ.

Τύποις Bär & Hermann, ἐν Λειψίᾳ. — Χάρτης ἐν τῆς Neue Papiermanufaktur ἐν Στρασβούργῳ. — Μελάνη Frey & Senig, ἐν Λειψίᾳ.